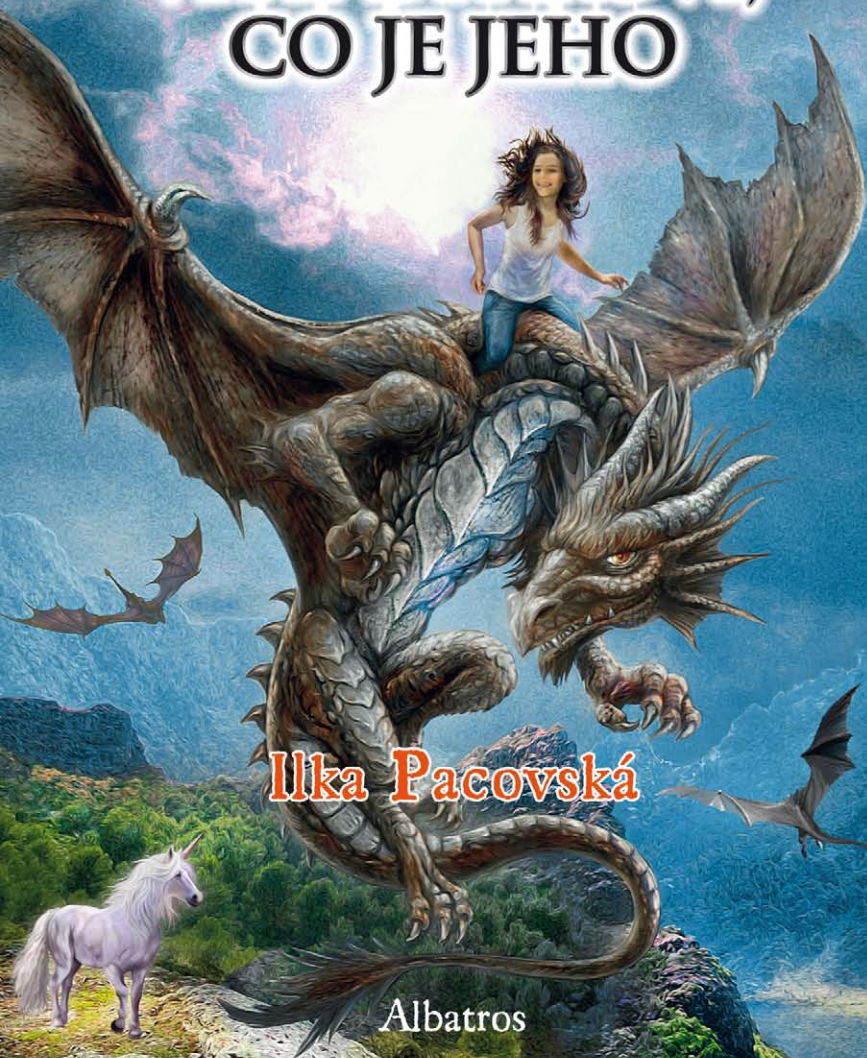

VRAŤ DRAKOVĚ, CO JE JEHO

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

VRAŤ DRAKOVI, CO JE JEHO

Vrať drakovi, co je jeho

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

ISBN 978-80-00-03142-2

Drápův mocný učitel

Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temné jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale obrovský obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily Drápovy skutečné myšlenky a záměry.

Stále měl v úmyslu pomstít se té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejenže ho zesměšnila před jeho druhy, ale zavinila, že přišel o oko a že jeho matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má netušené magické schopnosti. Dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit jeho bratra, čímž prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. V jeho očích ji to ale neomlouvalo, pouze vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní žila u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim. Nebylo by marné si spolu s dívkou podat i pár namyšlených kopytnatců...

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen jsem zvědavý. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Ledaže bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštvál.“

Poslední poznámka měla podtón podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil zrádné myšlenky, které se mu draly na jazyk, a pokusil se o bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupí. Rozhodně je, Drápe, nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, obloukem se jim vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Rozhovor ho odvrátil od myšlenky prohledávat území jednorožců. Bude muset původní plán poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka z dosahu jejich ochrany, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala. Rychle ji potlačil, aby společník nevyčítal, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech a Drákových emocí si nevšiml.

„A co Šítár? Usadil se, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které při rozhovoru s Mistrem cítil.

„Vyjádřil bych to asi takhle: Usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal zajímavou známost, ale nechce o tom mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, je však opatrný. Během

doby, kdy jsem se tam zdržoval, neviděl jsem nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšený. Šítár mu pořídil novou laboratoř, provádí pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku prozradil jen, že zkoumá ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo, než aby mohl poskytnout věrohodné informace. Prý je velice náročné získat větší množství kvalitního materiálu pro vědecké pokusy.“

„No,“ zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého neschopnějšího dodavatele.“

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,“ nesměle mu připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, spíš dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.“

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomněl. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl však, příkrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá a jestli to vůbec bude stát za všechny služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítíl, jak se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo, pod její vahou mu poklesla hlava. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, bolest se rozšířila do celého těla. Snažil se vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že působení kouzla trvá celou věčnost. Pak ucítíl, jak se hlava uvolnila. Potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvíli budeš v pořádku,“ ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar potěší.“

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,“ řekl Dráp vyčítavě.

„Nebudu tě napínat, Drápe, a řeknu ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnancem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.“

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?“

„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.“

Dráp usoudil, že to nezní špatně. Jen aby kouzlo fungovalo... Potom si přiznal, že mu zatím bylo k užítku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dokázal stát se jeho učedníkem. Snad se časem dočká.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam nepronikl ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít. Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Hor oceňoval. To se u draků často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Společně by studovali tajemství Temné studny...

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,“ řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud mého syna chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna, ale přeji si, abys mi posílala, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí zachránit ho. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že se ani nemohl zlobit. Až později se dozvěděl, že

ji hnízdo zvolilo za svou uznanou starší, a vůbec nebyl překvapený. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Hor občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl strpět ho ve své blízkosti. Dřív nebo později spadne do problémů. Má cenu ho z nich vytahovat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a ponechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneuduna mu jednoho dne poslala sadu svitků s prastarými dračími kouzly. Šlo vskutku o královský dar. Zatím prostudoval jen pár starých textů a těšil se na ty, které čekaly ve srolovaných pergamenech na polici. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále existovaly znalosti, na které nedosáhl. A nejvíc toužil po tajemství Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřežije, ale kdoví... Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojený. Ale stále ještě patří mezi živé tvory, kteří se bez jídla a zásob neobejdou. Kvůli tomu byl nucen snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svátou odhodili smeták i škrabku na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a zaběhla sem jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svátův otec neznal. Dundar teď působil v útulku jako hlavní léčitel, což ho viditelně bavilo. Dokonce zvažoval, zda se sem nemá i s rodinou přestěhovat, aby nebyl závislý na kouzelném džinovi, který přepravoval jeho a Svátu pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a letěl se podívat na příchozí, aniž se rozhlédl.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec a pádil dál.

„To je mi cirátů kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale taky zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako současný šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že osobně přivítá předem ohlášeného jednorožce. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřá-

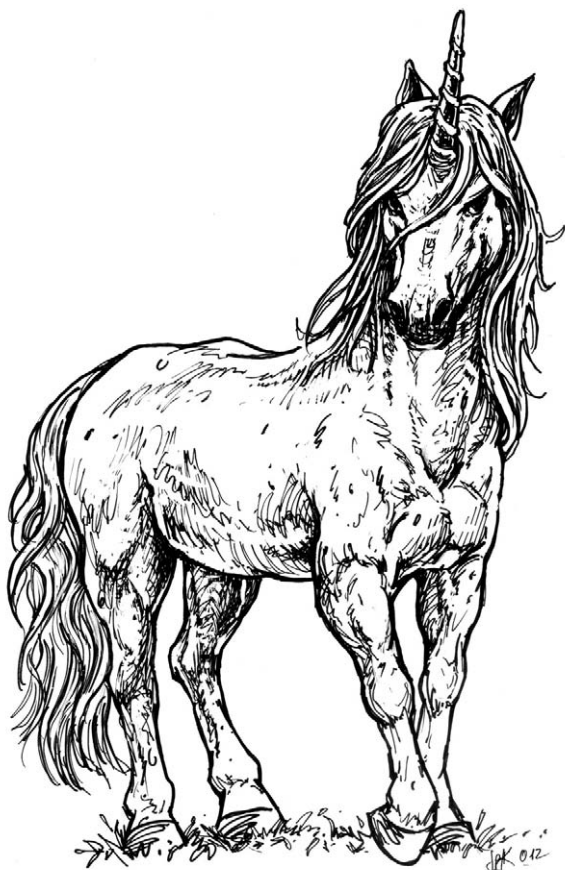
telen s jeho synem i mnoha dalšími lidmi. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách a diskutovalo se o něm nejen tady, ale snad všude, kde žili jedinci nadaní sedmým smyslem. Existovalo spoustu dohadů, co jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě!

Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzená k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorožců si poradili s kouzlem, které ničilo její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Několik nejbližších přátel však vědělo, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní a v Hančině myslí je znovu ochranný blok, jenž zahaluje problematické místo v jejím vědomí. Tři týdny strávila dívka ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvědaví, jak se jí dařilo. R'íhan slíbil, že ji přivede, aby si užila zbylou část prázdnin ve společnosti přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorožec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim vyšli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Nejdřív se srdečně objala se Svátou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci, dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Sváta R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova.“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svátou, se také usmíval. Lehce se R'íhanovi ukonil: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem jako Svátu a dodal: „Postarejte se spolu s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“

„Bude-li to v našich silách, dáme na ni pozor,“ slíbil Rafan.

„Slibujete?“ ujišťoval se jednorozec.

„Slibujeme,“ odpověděli dvojhlasně.

„Natáhněte ke mně ruku s prstenem,“ požádal jednorozec. Oba váhavě poslechli. Dokonce i Hanka sledovala, co se děje.

R'íhan se dotkl jejich prstenů a chlapci s údivem zjistili, že každému z nich v prstenu přibyl maličký temný rubín.

„Pokud byste se potřebovali o něčem poradit, stačí kámen promnout prstem,“ uslyšeli ve své mysli a pochopili, že informaci slyší jen oni dva. „V případě nebezpečí ohrožující naši dceru, zaklepejte prstenem třikrát o kámen, o skálu nebo o něco tvrdého. Ona je teď členem našeho stáda, a kdyby jí někdo ublížil, jednorozcům by se to nelíbilo. Pro jistotu na ni během prázdnin i školního roku dohlédněte.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Rafan za sebe i za bratra.

Konečně se k R'íhanovi dostal i Dundar a slavnostně ho na půdě útulku uvítal. R'íhan s ním zdvořile mluvil, ale Hanka, která za poslední týdny jednorozce poznala důvěrněji, postřehla, že R'íhan s ním hovoří téměř nerad. Zdvořilost však jednorozcům nedovolovala chovat se k někomu přezíravě. Také musela absolvovat řadu lekcí, než nový otec uznal, že se chová natolik přijatelně, aby mohli postupně navštívit všechny členy stáda v okolí Magického lesa. Seznamovala se s ostatními jednorozci a R'íhan pečlivě dbal na její chování. Uvědomila si, jak je pro její čtyřnohé rodiče důležitá slušnost a zdvořilost. L'gala s ní trénovala slovní obraty, které byly vhodné pro oficiální setkání, a dívka tušila, že časem se bude muset naučit mnohem víc. Když si zpětně promítla poslední tři týdny, vlastně ji celou dobu hlavně vychovávali. Ještě že tam byl i P'ujibo, jinak by se asi zbláznila už první týden. Její čtyřnohý bratr ji vždy vytáhl

do lesa, kde je nikdo za rozpustilost a dovádění nekáral. Běhali mezi stromy i po loukách, pozorovali divoce žijící tvory, naslouchali dryádám a odpočívali pod konejšivými korunami lesních velikánů. Byla ráda, že jí R'íhan umožnil strávit zbytek prázdnin s kamarády. Takovou velkorysost od něj ani nečekala. Příjemně ji překvapilo, jak je pro její novou rodinu důležité, aby se cítila šťastná. Byla jim za jejich ohleduplnost vděčná.

Dundar zatím R'íhana provedl útlukem. Všechno bylo v pořádku, dokud nedošli ke klecím ve velké budově.

„Kterej trouba nezavřel klec s pupusaty?“ rozlehl se prostorami Dundarův rozhněvaný hlas.

Sváťa se příkrčil a koukl na Rafana: „No nazdar! Tys nezavřel?“

„Tys měl zavřít. Šel jsi za mnou,“ zamračil se Raf.

„Kolik jich chybí?“

„Čtyři zmizely.“

„Tak je koukejte rychle najít, než se někde zahrabou!“ zamračil se Dundar na kluky.

Rafan se Svátou se pustili do hledání a Hanka se k nim přidala. Jednu pupusatu našli hned u vchodových dveří, ale ostatním se zřejmě podařilo dostat ven. V útulku byly tyto obrněné sladkovodní želvičky kvůli měknutí krunýře. U zdravé pupusaty by rohovinu neprorazil ani diamantový vrták, tyhle ale měly ochrannou vrstvu měkkou skoro jako guma. Nikdo zatím nezjistil, co jim chybí. Pupusaty sice nevypadaly příliš hbitě, ale tentokrát si zřejmě pospíšily, aby si udělaly výlet. Krunýř měly ve velikosti talíře, ale barvy na něm teď byly vybledlé a našedlé. Najít je bude obtížné. Děti se rozptýlily kolem budovy a natahovaly uši, zdali neuslyší jejich typické „pu, pu, pu“. Pukavý mlaskavý zvuk jim pomohl najít další uprchlou pacientku. Zbylé dvě se nejspíš stihly někde zahrabat.

„Už půjdu,“ oznámil R’íhan Hance psychicky.

Dívka se ohlédla a vyrazila k jednorožci, aby se rozloučila. Dotkla se jeho hřívky a věděla, že ani nemusí promluvit, že R’íhan cítí její sympatie i vděčnost.

„Každý večer, který strávíš daleko od nás,“ řekl, „ucítíš můj malý psychický dotyk, něco jako přání dobré noci. Nebude to kontrola, ale potřebujeme vědět, že jsi v pořádku. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi. Užij si hezky prázdniny a nezapomeň, že tvé chování bude teď mnohem přísněji posuzováno, neboť máš rodiče mezi jednorožci.“

„Mám báječné rodiče a budu se snažit, abych jim nedělala ostudu,“ usmála se Hanka a jednorožec přikývl. Pak se rozběhl a plynule zmizel v bráně.

„On už odešel?“ objevil se vedle Hanky Dundar a nesouhlasně pokrčil rameny. „Ani jsem se s ním pořádně nerozloučil. Taky se mohl ještě chvílku zdržet.“

„Asi nás nechtěl rušit v další práci,“ omluvila dívka jednorožce. Pak se oba dva jako na povel otočili zpět k budovám útulku, odkud se ozval veselý halas.

„Už je máme,“ halekal na ně na dálku Sváťa a spolu s Rafanem ukazovali Dundarovi polapené pupusaty.

„Sláva,“ zabručel léčitel napůl pro sebe, „už jsem myslel, že budu muset vyhlásit noční pohotovost.“

Hanka se raději rozběhla za kluky, aby se zapojila do práce. Chopila se kbelíků a pomáhala roznášet čistou vodu. Po třech týdnech u jednorožců to považovala za skvělou zábavu. Svým nadšením nakazila i kluky, takže byli se vším hotovi dlouho před večerí. Posadili se do trávy za budovami a Hanka jim líčila, jak se učila slušně chovat, aby ji mohli jednorožci ukázat ostatním členům stáda.

„To bylo skoro jako kročení a drezúra divokého lidského mláděte,“ smál se Rafan.

„Nejen lidského – i dračího,“ upřesňoval Sváťa.

„Jsem ráda, že se nad mým pohnutým osudem dobře bavíte,“ zašklebila se kamarádka a jednou rukou drbala Rafanova tulíka. Plavík nastavoval střídavě krk a břicho.

„Poslyš! Jestli se začneš chovat podle jednorožcova příkázání, tak s tebou nebude žádná legrace,“ popichoval ji Rafan.

„Hele, brácho, nenarušuj mou pracně získanou morálku hned první den,“ strčila do něj Hanka, povalila ho do trávy a k tulíkově radosti mu rozčuchala vlasy. Plavík je v následujícím okamžiku začal rovnat a vyčesávat do tvaru hnízda. Rafan se snažil po malém tvorečkovi hmátnout, ale dívka mu přidržela ruce a povzbuzovala tulíka, ať si pospíší. Sváťa se natáhl a začal tulíkovu pomáhat. To už jejich kamarád nevydržel.

„Tak vy jste se proti mně spojili!“ podíval se po nich výhružným pohledem. Vykroutil Hance ruku, shodil ji ze sebe, pak chytl Sváťu, přitlačil ho k zemi a taky ho rozčuchal. Vzápětí hmátl po Hance, aby se jí pomstil podobným způsobem. Tulík běhal od jednoho ke druhému a radostně vypískl pokaždé, když se mu podařilo uniknout chyčením. Nakonec zůstali udýchaně ležet a pozorovali barevné mráčky na obloze. Tulík se ujal Hančiných vlasů a dívka ho nechala. Stejně se bude muset po takovém kočkování důkladně učesat.

„S potěšením konstatuji, že ani jednorožci u tebe jako vychovatelé příliš neuspěli,“ řekl Rafan spokojeně.

„Ještě bychom měli sehnat nějaké rodiče tobě,“ odpověděla Hanka Rafanovi, „možná bys také potřeboval pár výchovných lekcí.“

„Ani nápad,“ polekal se Rafan. „Za dva roky jsem plnoletý a Zachariáš mi jako zákonný zástupce naprosto vyhovuje. Já o žádné rodiče nestojím.“

„Nevíš, o co přicházíš,“ namítl Sváťa.

„Vím velmi dobře, o co přicházím. A běda vám, jestli budete mou svobodu nějak ohrožovat!“

„Snad jsme tolik neřekli,“ překvapil Hanku kamarádův zarputilý odpor, „myslíme to s tebou dobře.“

„Nechte si své samaritánské nápady pro někoho jiného,“ odbyl je Rafan.

„Vždyť to byla jen legrace,“ mrzelo Svátu, že veselé kamarádké poštuchování sklouzlo do handrkování.

„Měli bychom jít na večeři,“ zvedla se Hanka a kluci se rozesmáli, když uviděli, jak tulík balancuje v hnízdečku, které si na Hančině hlavě upletl.

„Plavíku, ty lumpe,“ hmátla po tulíkovi dívka, ale ten jako obvykle hladce unikl. Dobrá nálada se všem vrátila.

Při večeři Hanka zjistila, že měl R'íhan pravdu. Nenápadné pohledy provázely každé její gesto. Teď bude pro všechny ta, kterou adoptovali jednorožci. Budou ji sledovat, co a jak dělá, co jí, jak se chová, co říká. Nebylo jí to příjemné, ale nemohla nic dělat.

Své věci našla v pokoji u kluků, kam jí je přenesl někdo ze zdejších pomocníků. Docela uvítala postel ve větší společnosti. Přece jen se u jednorožců cítila maličko osamělá.

Druhý den se v útulku objevila Sidi s miminem přivázaným v šátku. Malý živoucí raneček nespokojeně zakňoural, když ho máma vytáhla, aby si ho mohla Hanka pochovat.

„Má krásné veliké oči,“ pochválila maličké dívka, „nezlobí moc?“

„Celkem to jde. V noci se budí třikrát až čtyřikrát. Jinak je Péťa hodné miminko,“ usmála se Sidi a znovu umístila kňourající mrně do šátku.

„No nazdar,“ zavrtěla hlavou dívka, „to bych usínala snad i ve stoje.“

„Vždyť já občas taky,“ přikývla léčitelka.

Pomalou prošla celým útulkem, podívala se na pacienty a promluvila s Dundarem. Nakonec si zavolala Rafana. Zamířili společně k malým klecím. Hanka i Sváťa se k nim zvědavě připojili. Sidi zastavila u místa, kde už dlouho živořily pupusaty.

„Už jsme na ně vyzkoušeli snad všechno, tak mě napadlo, jestli by se s nimi nedokázal domluvit tvůj tulík. Určitě existuje něco, co jim chybí a na co jsme ještě nepřišli.“

Rafan vytáhl Plavíka z kapsy a vysvětlil mu, co se po něm žádá. Tulík si během naslouchání učesal pomuchlaný ocásek. Pak přikývl a vlezl k želvičkám. Když se vrátil, vyšplhal léčitelce po oblečení až na rameno.

„Vodopád,“ řekl.

„Co prosím?“ podivila se Sidi.

„Chybí vodopád. Voda, písek padají a dělají dobře. Pupusaty rády vodu z výšky.“

Léčitelka vzala tulíka do dlaně, aby se na něj mohla podívat přímo.

„Jestli je to pravda, máš u mě za odměnu pusu.“

„Pusu necháš pro lidi, Plavík rád sušenku.“

„Třeba dvě, když ti to udělá radost,“ přikývla Sidi a vrátila tulíka na Rafanovo rameno. Pak se vypravila za Dundarem. Tvoreček potěšeně zašvitořil a Rafan se pousmál.

„Copak ti řekl?“ zajímalo Sváťu.

„Že se Sidi rychle učí, když hned pochopila, že má raději sušenky. A že je fajn, když se kvůli tomu neurazila.“

„Jak tady chce zařídit pupusatám vodopád?“ vrtalo hlavou Hance.

„Hm, to by mě taky zajímalo,“ kývl Rafan.

Na akci léčitelky nemuseli čekat dlouho. S energií sobě vlastní pověřila několik lidí, aby sehnali, co je potřeba. Ještě než odešla, instalovali u pupusat čerpadlo, které hnalo vodu a písek do výšky nad klec, odkud jako spr-

cha padala směs zpátky do vodní části želvího příbytku. Pupusaty se okamžitě přemístily pod nejprudší část dopadající vody.

Léčitelka s úsměvem poděkovala pomocníkům a kývla na děti, aby ji doprovodily do jídelny. Dala si s nimi limonádu a pro tulíka přinesla dvě velké sušenky. Plavík je málem nemohl pobrat. Když mu ale chtěl Sváta pomoci, jen výhružně prskl.

„Koukám, že ti Plavík nedůvěřuje,“ zasmál se Rafan.

„To od něj není vůbec hezké,“ durdil se Sváta, „od nikoho nedostal víc sušenek než ode mě.“

„Už s vámi mluvil pan Mojerana?“ zeptala se Sidi.

„Ještě jsem ho neviděla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Má se vrátit až za dva dny. Aspoň to tvrdil Sam,“ upřesnil Sváta. „O čem s námi chce mluvit?“

„Zaslechla jsem, že má v úmyslu vzít vás na výlet. Dundar zamítl pomocníkům dovolenou, protože prý tu budete už jen do konce týdne.“

„Ale, ale, to jsou mi tajnosti! A mně táta nic neřekl,“ podivil se Sváta, zatímco Hanka s Rafanem jen pokrčili rameny.

„Aha, tak to musím taky mlčet, abych jim nezkazila překvapení,“ zamrkala spiklenecky Sidi.

„A budeš nás mít na svědomí. My teď zvědavostí ani neusneme,“ snažil se Sváta vymámit další informace, ale léčitelka jen s úsměvem vrtěla hlavou.

„Můžeme tě doprovodit, až půjdeš domů?“ zeptala se Hanka.

„Není třeba. Za chvíli se pro mě zastaví Giro.“

„Umí přebalit Pétu?“ vyzvídal Sváta.

„Umí, ale dělá to nerad,“ přiznala Sidi, „a jak se má vaše Anička?“

„Začíná chodit a je s ní legrace. Ještě že máme Vrona, jinak bych dělal chůvu od rána do večera. Miranda ji během

práce nestihne uhlídat. Někdy ti ji přivedu ukázat,“ nabídl hned Sváťa.

„Teď ještě ne, Péťa je moc malej,“ lehce zavrtěla hlavou Sidi, „ale časem se určitě domluvíme.“

Za dva dny se objevil v útulku pan Mojerana. Děti vyčkávatě sledovaly, jak se o něčem dohaduje s Dundarem. Ani jeho vnuci Tom a Sam jim nic neprozradili, těžko říct, jestli sami nevěděli, co se chystá, nebo zda už se naučili zachovávat tajemství. Hanka by vsadila na první možnost. Dobře si všimla, jak se jim při pohledu na dědu plní oči otázkami.

„To jsem zvědavý, jestli to bude to, co si myslím,“ zašepтал jí do ucha Rafan.

„A co si myslíš?“

„Nepovím. Taky máš mozek, tak ho použij. Klukům bude devět let.“

„Co si tu špitáte?“ vklínil se mezi ně Sváťa.

„Že bude dvojčatům devět let,“ zopakovala Hanka.

„A jó,“ rozzářil se Sváťa, „tak to je jasné, o co půjde. Doufám, že mě táta pustí s vámi.“

„Myslíte, že...“ docvaklo konečně i Hance.

Večer se jejich tušení potvrdilo. Mojerana je před večerí odvedl kousek stranou.

„Všechno už jsem dojednal,“ mrkl na ně s úsměvem, „zbývá jen, abych se zeptal vás. Rodiče Toma a Sama jako obvykle nemají čas, tak jsem si myslel, že byste mé vnuky na jejich důležité životní cestě mohli doprovodit vy. Pojedete s námi na Ostrov volby?“

„Dědo! Konečně!“ vrhli se kluci dědovi nadšeně kolem krku. Usmíval se jejich radosti. Už skoro dva roky ho přesvědčovali, že je nezbytné, aby začali studovat na kouzelníky, a on jim horko těžko vysvětloval, že ještě nejsou dost velcí. Teď se jim jejich touha možná vyplní.

Kluci pustili dědu a vrhli se na Rafana a Svátu: „To si nemůžete nechat ujít! Řekněte, že s námi pojedete. Vy jste tam přece byli, musíte nám říct, co nás čeká. Že s námi pojedete, že jo?“

Rafan chytil škemrajícího Sama a otočil ho nohama vzhůru: „Takhle se tam budeš cítit. Líbí se ti to?“

„To není pravda. Děláš si legraci,“ protestoval kluk, a jak se bránil, málem stáhl Rafanovi kalhoty.

„Jasně že s vámi pojedeme,“ usmála se Hanka, „bude to prima výlet, pokud nás nesežere nějaká mořská příšera.“

„A můžete ušetřit za námořníky,“ navrhl Sváta, „máme s plavbou hodně zkušeností.“

„To rád slyším,“ přikývl Mojerana, „sbalte si po večeri věci, brzo ráno vyrážíme.“

„Super! Jupí!“ zajásali znovu jeho vnuci a vyrazili jako vichřice do jídelny, aby se o svou radost podělili s ostatními.

„Tohle by s nimi měli prožívat hlavně jejich rodiče,“ poznamenal trochu trpce pan Mojerana, „myslel jsem, že aspoň letos si na ně udělají čas.“

Zvolna došli do jídelny, kde všeobecný halas naznačoval, že se přítomní pustili do rozpravy na téma zasvěcení. Kluky tu měli rádi, ale zdejší chlapi si nenechali ujít příležitost k žertům na jejich adresu. Hanka se musela smát, když slyšela, jak se na Ostrově volby líhne jedna příšera za druhou, aby sežraly nenadané jedince. Dvojčata po chvíli začala vypadat nejistě a rozrušeně si špítala.

„Kdybych nevěděla, jak to na ostrově vypadá, asi by mě tyhle výmysly postrašily,“ prohodila Hanka tiše na adresu Toma a Sama, „ve skutečnosti tam žádné nebezpečí nehrozí.“

Viděla, že se trochu uklidnili, ale semínko pochybnosti bylo zaseto. Vzpomněla si na svou nejistotu, když měla navléknout zasvěcovací prsten – na směsici strachu,

vzrušení a naděje. Byla to křižovatka jejího života a za ní čekala mnohem lepší budoucnost, než kterou jí nabízel Útulný domov. Navzdory všemu, co nepatřilo mezi příjemné zážitky, nelitovala svého rozhodnutí a považovala ho za šťastné.

Teď něco podobného čekalo na kluky. Kdoví co jim budoucnost nachystá. Třeba si právě uvědomili, že od vstupu na ostrov už nic nebude stejné jako dřív.

„Měli byste se na zítřek pořádně vyspat,“ obrátil se na ně Mojerana, když dojedli.

„A ty se rozluč s tátou,“ otočil se na Sváťu, „ráno budeme pryč dřív, než dorazí s Vronem do útulku.“

Poslal dvojčata, aby odnesla použité nádobí do kuchyně, a zahnal je do postelí.

Hanka ještě vyběhla ven, aby se rozloučila s kouzelným džinem, Sváťa jí byl v patách. Dundar se na syna usmál a poklepal mu na rameno.

„Chovejte se slušně a panu Mojeranovi pomáhejte. A hlavně se nepleťte do žádných nebezpečných záležitostí. Byl bych rád, kdyby byl aspoň chvíli klid. Jasně?“

„Jasně.“

„Tady máš na cestu,“ vtiskl Dundar Sváťovi do ruky váček s kameny, „kdyby sis potřeboval ty nebo tvoji kamarádi něco koupit.“

Hanka chtěla namítnout, že i ona má od rodičů hrst vzácných kamínek, které všude bez problémů fungovaly jako platidlo, ale nakonec si to raději nechala pro sebe.

„Hlavně buďte opatrní a slušně se chovejte,“ zopakoval jim léčitel ještě jednou a usmál se, když ho Sváťa na rozloučenou objal.

Vron položil Hance ruku na rameno. Spiklenecky na něj mrkla. Oba se usmáli, nemuseli si nic říkat. Jejich pouto vzájemné důvěry trvalo.

Honička v Dubovníku

Druhý den odcestovali veřejnými bránami do Dubovníku. Sotva vystoupili do haly, čekalo je překvapení. „Jé, Zachariáši, kde se tu bereš?“ běžela Hanka obejmout trpaslíka, jakmile ho spatřila.

„Musím přece zkontrolovat, jak se k tobě chovají tvoji noví čtyřnozí rodiče. Kdyby se ti u nich nelíbilo, stačí říct.“

„No,“ zašklebila se dívka, „vlastně je to u nich příšerné. Pořád mě vychovávají a vzdělávají. U tebe to bylo lepší.“

Trpaslík se zachechtal a plácl Hanku po zádech, až málem neudržela balanc. V té chvíli k nim přistoupil kluk, kterého si zatím kvůli Zachariášovi nevšimli.

„Jé, Dane, co tady děláš?“ podivil se Sváta, když poznal kamaráda z Poluty.

„Otec tu zařizoval nějaké obchodní záležitosti a vzal mě s sebou. Včera ráno jsme se na výročním trhu potkali se Zachariášem. Když jsem slyšel, že se objevíte, využil jsem situace a přišel si pokecat.“

„A jak se máš, kámo?“

„Bezva. Ve škole si mi líbí. Supervolon máme jako vohledný předmět, což mi vyhovuje. Jsem v něm dobře. Co

nevidět bych se mohl dostat do školního soutěžního družstva.“

„Až budeš někde soutěžit, dej vědět, přijedeme tě povzbuzovat,“ usmál se Rafan.

„Musím ještě vypilovat styl. Otec mi domluvil tréninkové hodiny u Pohromaka.“

„Pohromak? Máš na mysli Stana Pohromaka?“ zaúpěla Hanka.

„Znáš ho? Je úžasnej, co?“

„V supervolonu možná. Ale jinak se před ním nezmiňuj, že nás znáš, jinak tě shodí z prkna.“

„A proč? Co se stalo?“

„Měli jsme s ním vážný konflikt, který se vyřešil až po zásahu Bdelého,“ řekl Rafan a tulíkovi, který mu seděl na rameni, se při vzpomínce zježily všechny chlupy, nejvíc na hřbetě a ocásku.

„Páni! Fakt? A o co šlo?“

„Jestli u něj chceš trénovat, tak se neptej. A hlavně o nás nevyprávěj ani v jeho blízkosti,“ doporučil mu Rafan důrazně.

„Ale tátovi a bráchovi to říct můžu, ne?“

„Jo. Těm můžeš,“ milostivě zařadil Rafan jeho příbuzné mezi důvěryhodné osoby.

„Nechceš s námi jet na Ostrov volby?“ zatahal Sam Dana za rukáv, protože se mu hned na první pohled zdál jako zajímavá osoba, se kterou by mohla být legrace.

Dan se ohlédl na kluky a Hanka usoudila, že nastal čas představit Dana aspoň panu Mojeranovi. Sice ho z jejich vyprávění znal, ale ještě se nepotkali. Mojerana si zcela vážně potřásl s chlapcem rukou a s úsměvem prohlásil, že ho rád poznává. Dan rozhodně nepatřil k dětem, které trpí před dospělými ostychem. Hned se začal vyptávat na kluky, co už umí a jestli se na Ostrov volby těší, a vyzvídal, proč s nimi nejede i jejich matka.

„Teď teprve si uvědomuji, jak může první pohled klatmat,“ zašeptala Hanka Svátovi. „Když jsem Dana viděla poprvé, připadal mi jako nesmělý zakřiknutý kluk.“

„Nemůžu s vámi jet,“ řekl pak Dan trochu lítostivě klukům, „musím se zítra večer, až skončí trhy, vrátit s tátou domů.“

„Takže dneska a zítra s námi zůstat můžeš, že jo?“ smlouval Sam a měl velký zájem poznat blíž kluka, který je tak dobrý, že závodí v supervolonu.

„Já nevím, musel bych požádat tátu,“ váhal Dan, ale lákala ho představa dvou dní strávených ve společnosti kamarádů.

„Můžeš své přátele doprovodit do přístavu nebo i do města,“ navrhl Zachariáš, „já tvému otci řeknu, kde jsi.“

Dan se ještě nejistě ohlédl po Mojeranovi, ale ten se na něj přátelsky usmál a přikývl. Pak se otočil k trpaslíkovi.

„Máme zamluvený velký pokoj v hostinci U Mořského hada. Pokud to nebude jeho otci vadit, může s námi chlapec zůstat klidně do zítřka. Počítám, že sehnat místo na lodi a nakoupit zásoby nám dva až tři dny zabere,“ řekl mu.

„Já to vyřídím. Myslím, že starej Ferelli nic namítat nebude,“ kývl souhlasně Zachariáš.

Po jeho odchodu děti vyrazily s Mojeranou k přístavu. Lodi tu bylo hodně, avšak děda dvojčat měl své představy a nároky. Občas se dal do řeči s některým námořníkem nebo kapitánem, ale stále nebyl spokojený.

„Opravdu s námi nepojedeš?“ zkoušel Sam lámat nového kamaráda a Dan jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„Úplně mi stačilo jedno ztroskotání před dvěma lety. Já totiž moře nijak zvlášť nemiluju. Na palubu takového vratkého plavidla bys mě nedostal ani párem koní.“

„Děda určitě vybere bezpečné plavidlo,“ namítal Tom.

„V to doufám,“ řekl napůl se smíchem a napůl vážně Dan, „nerad bych se doslechl, že jste se utopili.“

Pomalou prošli celým přístavem. Na oběd se zastavili v malé krčmě, ale spíš proto, že dvojčata žadonila – chtěla vidět nefalšovanou námořnickou hospodu. Bylo tam zakouřeno, zapliváno, prostor páchl rybinou a pivem a příchod chlapa s houfem dětí vzbudil zvědavost štamgastů. Mojerana vybral stůl v koutě, kde se dalo aspoň trochu pootevřít okno.

Hanka nedůvěřivě zkoumala, kam si sedá, měla podezření, že by se mohla přilepit na pobryndanou laviici. Přemýšlela, jestli je bezpečné dát si tady něco k jídlu. Mojerana se rozhlédl po okolních stolech a objednal míchaná vejce s chlebem.

„Ste spad ze stožáru, ne!“ utrl se na něj hostinský.
„Dejte si utopence nebo tlačenu.“

„Copak vy nemáte vajíčka?“

„To jó. Ale v kuchyni nemám nikoho, kdo by vám je moh udělat. Kuchař vyspává po vopici a pomocnice dneska nedorazila.“

„A kdybych si je udělal sám?“

Hostinský váhal, jestli má riskovat návštěvu někoho cizího v kuchyni.

„Samozřejmě vám je zaplatím,“ ujistil ho Mojerana a chlap ve špinavé zástěře nakonec přikývl. Hanka si oddechla. Pokud jim jídlo uvaří sám Mojerana, bude určitě poživatelné. Napadlo ji, že by ho v tom neměla nechat samotného.

„Já vám pomůžu,“ vstala a vydala se za ním ke kuchyni.

„No nazdar,“ vydechla, když se tam rozhlédla. Našla jednu relativně nejméně špinavou pánev a šla ji umýt. Snažila se moc nedívat kolem, aby nepřišla o chuť k jídlu.

„Bojové podmínky,“ zavrčel Mojerana a dal se do práce. Dívka zatím drhla sedm talířů a lžic, aby bylo z čeho jíst. Hostinský si jich dál nevšímal. I ostatní chlapi o ně ztratili zájem a začali se bavit jako obvykle. Sam a Tom měli oči navrch hlavy a Hanka je podezírala, že se snaží zapamatovat si co nejvíc slangových a pochybných výrazů, které se tu ozývaly častěji než běžná slova. Dokonce i Dan Ferelli nasával zdejší atmosféru jako houba. Zřejmě nic podobného ještě nezažil. Hanka nechápala, co kluky tak fascinuje. Jí se zdála hospoda špinavá, hlučná a nechutná. Nejvíc jí vadil zatuchlý vydýchaný vzduch.

Zvolna dojídali, když hosté u vedlejšího stolu začali zdvihat hlas.

„...to mi neříkej, řek sem mu. Jestli ty krabí chcíplotiny jsou ze Zátoky šilenců, nacpu ti tělo do hajzlu nosem na-

před. Něco takovýho já žrát nebudu! A jak sem mu vopřel kudlu vo vohryzek, všecko vyklopil. Takový svinstvo! No chápeš to?“

„Nejni zdejší. Třeba to nevěděl.“

„To mi neříkej! Něco takovýho mi neříkej ani ze srandy! Ten kretén by nám tu zkurvenost ze zátoky chtěl prodávat jako žrádlo! Já byl při tom, když tu jeden z něčeho podobnýho zešílel. Takovej masakr jsi eště nežral. Krve jak ze stáda volů, než sme ho sejmuli. Esli tu toho kreténa eště někdy uvidim, pozná, jak chutná ocel v žaludku.“

Hanka mrkla okem po panu Mojeranovi, který se znechuceně mračil a mávl na hostinského, že chce zaplatit. Než u vedlejšího stolu dořekli další větu, byli venku.

„Doufám, že má vaše dušička pokoj,“ obrátil se děda ke svým vnukům. „A že mě příště nebudete tahat do podobných hospod. V téhle se mi ani dost málo nelíbilo.“

„Námořníci jsou pěkně drsní chlapíci!“ uznale pokýval spokojený Sam.

„A tam, co dneska budeme spát, bude taky plno námořníků?“ dotázal se trochu nesměle Tom, který viditelně nadšení svého bratra nesdílel.

Děda se na něj usmál: „Pár jich tam nejspíš potkáme, ale doufám, že prostředí bude příjemnější a talíře čistší.“

Odpolední program pan Mojerana zpestřil výletem do naučného podmořského tunelu. Dvojčatům se pohled na mořské dno okamžitě zalíbil. Jen jim vadilo, že se poblíž neobjevily sirény. S těmi už se kluci setkali na školní slavnosti v Santareně, kde s nimi mohli dokonce mluvit. Ale i barevné ryby a neznámí živočichové byli zajímaví. Když se poblíž zastavila skupinka tří dětí a dvou dospělých, všichni zbystrili pozornost. Jeden z mužů totiž zasvěceně hovořil o tom, co bylo kolem nich právě k vidění. Jmenoval názvy ryb a živočichů, vysvětloval jejich chová-

ní a upozorňoval na zvláštnosti jednotlivých druhů. Tom a Sam natahovali zvědavě uši, až si jich muž všiml a kývl na ně.

„Pokud vás moje povídání zajímá, klidně se k nám připojte,“ usmál se, „mám mezi přáteli mořského biologa, takže o zdejší fauně něco málo vím.“

Dospěli se mezi sebou vzájemně představili a muž pokračoval ve výkladu.

„Všimněte si tamté hroudy. Jestli se nemýlím, je to rozedranec, který čeká, až mu nějaká hloupá rybka skočí na udičku, přesněji řečeno na ploutev, která jako udička vypadá.“

„A ten stín támhle?“

„To vypadá na elektrického parejnoka. Ten ryby obejme, ochromí výbojem elektřiny, kterou si jeho tělo dokáže vytvořit, a pak usmrtí.“

„Jé, podívej se, jak se zahrabal do písku,“ vypískla nadšeně jedna z dívek.

Opět kousek popošli a obdivovali barevné korálové rybky.

„Pojďte sem,“ zavolal na děti muž, „tamhle se schovává chobotnice. Vidíte ji?“

„Kde? Vždyť tam nic není...“

Vtom se tvor vymrštil a přesunul se o kus dál, kde znovu naprosto neviditelně splynul s mořským dnem. Muž vyprávěl tak zajímavě, že jim cesta tunelem ubíhala rychleji, než se zdálo. Byli skoro na konci, když se muž zarazil a zadíval se na jedno místo.

„No ne, to je přece čtverzubec bersereta. Tahle rybka se vyskytuje jen v okolí zdejšího korálového útesu. Vidíte, vůbec se nebojí. Většina predátorů se po ní totiž ani neohlédne. Vědí, že kdyby ji sežrali, pustí jim rybka do tlamy jed, který je na chvíli ochromí a pak začnou šílet a zuřivě útočit na všechno ve svém okolí.“

„A umřou?“

„Pokud se neumlátí o útesy nebo nezaútočí ve svém zmatku na někoho silnějšího, tak ne. Jed časem vyprchá.“

„Aha,“ řekla malá holčička, „ale pak si pamatují, že na tuhle rybku nemají útočit.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni muž.

„Jsou tu i další jedovatí tvorové?“ zeptal se Sváťa.

„Samozřejmě. V moři se dají potkat rejnoci s jedovatým trnem, krásní barevní perutýni, mořské sasanky a další. Někdo pomocí jedu loví, někdo ho má na obranu.“

Pan Mojerana ochotnému průvodci zdvořile poděkoval a společně vystoupali po schodišti ven z tunelu. Po dlouhé procházce v šeru pod hladinou je letní slunce málem oslepilo. Mhouřili oči a chvíli trvalo, než si zase zvykli na sílu slunečního světla.

„Tak co, líbilo se vám to?“ zeptal se Sama a Toma děda.

„Paráda,“ řekl Sam, „jednou budeme taky s bráchou pracovat pod mořem.“

„To si rychle vybrali budoucí povolání,“ zasmála se Hanka a ohlédla se po Rafanovi. Málem ztuhla, když uviděla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Až později,“ odbyl ji Rafan a postrčil ji za ostatními.

Mojerana opět zamířil do přístavu a navštívil další dvě lodí. Jedna středně velká loď ho zaujala. Nepatřila do kategorie luxusních plavidel, ale vypadala rychle a bytelně.

„Tak co?“ vyzvídaly děti, když se vrátil, protože i jim se plavidlo líbilo.

„Místo by pro nás měli, ale kapitán se tu objeví až zítra. Prozradili mi, že večer bude v hospodě U Mořského hada a můžeme se s ním domluvit tam. Ale museli bychom všechno obstarat během zítřka, protože další den hned za úsvitu vyplouvají.“

„A co vlastně musíte nakoupit?“ zeptal se zvědavě Dan, který jako jediný neprojevoval při pohledu na vybrané plavidlo žádné nadšení. Pořád ho viděl spíš jako dřevěnou skořápku, která lidi nedostatečně izoluje od mořské vody.

„Hlavně nějaké oblečení, nepromokavé pláště, kdyby nás zastihl déšť nebo bouře, potraviny a možná pro jistotu i záchranné vesty. Člověk nikdy neví, co ho na moři může překvapit. Kdybych nechal vnuky utopit, asi by mi rodiče nepoděkovali. Důležité je dostat se bezpečně tam i zpátky.“

„A to si na lodi budeme muset i vařit?“

„Pokud pojedeme na téhle, budeme si obstarávat pouze snídani. Jinak tam mají kuchaře, který pro nás teplá jídla připraví. Ale potraviny, ze kterých nám bude chystat obědy a večeře, si musíme dodat.“

„To bude každému vařit něco jiného?“ podivila se Hanka.

„Jasně že ne. Ráno od něj dostaneme rozpis, co všechno máme nakoupit, abychom se přizpůsobili naplánovanému jídelníčku.“

„Já už bych si pomalu dal něco k snědku,“ ozval se nesměle Sváťa, který si při hovoru o jídle uvědomil, jaký má hlad.

Nebyl sám. Snídali nezvykle brzo a po nevalném jídle v rybářské putyce zpíval žaludek hladovou písničku všem. Den se pomalu chýlil k večeru, už pociťovali únavu a představa posezení u večeře jim připadala velice lákavá.

Pan Mojerana přikývl: „Co jsem potřeboval dnes vidět, jsem viděl, můžeme vyrazit na večeři. Snad se nám podaří dojednat i místo na lodi.“

Vyrazili městem kolem utichajícího tržiště do centra. Vyhnuli se úzkým uličkám a zvolna stoupali k místu, kde stály větší bílé budovy s velkými okny se zdobenými žaluziemi a balkony se stříškami. Jedna z budov měla u vchodu obrovskou plechovou ceduli s namalovaným hadem, jehož tlama připomínala dračí hlavu.

„Jsme tady,“ usmál se Mojerana na vnuky, kteří začínali protestovat, jak je to daleko od přístavu.

Ukázalo se, že budou ubytovaní ve velké podkrovní místnosti se čtyřmi postelemi a dalšími čtyřmi matracemi na koberci. Z okénka v šikmé části střechy dohlédli až na moře a na lodi kotvící v přístavu. Místnost byla opticky rozdělená skříní a policovou stěnou, která z jedné strany sloužila jako věšák. Byly tu čtyři noční stolky s lampičkami, stolek se čtyřmi židlemi a čtyři pohodlná křesla. V jednom koutě objevili za závěsem umyvadlo s ručníkem. Sociální zařízení se sprchou však bylo k dispozici jen na chodbě o patro níž. Odložili si věci, trochu se opláchli a hned vyrazili do jídelny. Vypadala podstatně příjemněji než putyka, kterou navštívili v poledne.

„Doufám, že nám jídlo přinesou dřív, než umřu hlad,“ prohlásil Sváťa, když se posadil a rozhlédl po strážnících, kteří tu konzumovali svou večeři.

Pan Mojerana jim objednal polévku a kuře s chlebovými plackami a spoustou zeleniny.

„To je bašta,“ liboval si Dan, „ani nepamatuji, kdy mi naposledy tak chutnalo.“

„Možná je to tím, že už jsi dlouho neměl tak velký hlad,“ smála se Hanka a vzpomněla si, jak jim vyvařovali v Polutě, když byli hosty u Ferelliových.

„Jé, hele,“ mávl Sváťa přiborem jako ukazovátkem a musel spolknout sousto, co měl v puse, aby mu bylo rozumět, „přišel Zachariáš.“

Ohlédli se a opravdu, od vchodu se k nim hrnul trpaslík ve společnosti staršího muže.

„Ahoj, tati,“ usmál se na něj Dan. Rafan s panem Mojeranou se zvedli, aby ke stolu přidali další dvě židle pro příchozí. Pan Ferelli i Zachariáš si rovněž objednali a hned se začali zajímat, jak jejich skupinka uspěla při hledání lodi.

„Jednu jsme si vyhlédli, jmenuje se Sépie,“ odpověděl Rafan, který právě dojedl, „ale prý si nejdřív musíme promluvit s kapitánem, jestli nás vezme. Dnes večer by se měl ukázat v téhle hospodě.“

„Sépie?“ zamyslel se trpaslík. „Není tam náhodou kapitánem nějaký Traska?“

„Vy ho znáte?“ se zájmem zvedl hlavu pan Mojerana.

„No jo. Pár drobných kšeftíků už jsme spolu měli,“ přikývl s úšklebkem Zachariáš, „ale zatím ho mezi hosty nevidím.“

„Myslíte, že nás vezme?“

„Nó, když ho budeme správně motivovat...“

„Máte na mysli peníze?“

„Ne. Prachy ho sice taky zajímají, ale daleko víc si zakládá na tom, že vozí na Ostrov volby důležité osobnosti.“

„Tak to asi mnoho šancí nemáme,“ zapochyboval Mojerana.

Trpaslík ho zpražil útrpným pohledem a otočil se k Danovu otci: „A jak to vidíte vy, pane Ferelli?“

Muž vzhlédl od jídla, vyměnil si se svým synem pohled plný porozumění a potom se podíval na dvojčata a jejich dědu: „Máte v kapse dva velké trumfy, jen je v pravý čas vytáhnout a použít.“

„Přičí se mi zneužívat jméno svých hostů k takovému vyjednávání,“ vzdychl Mojerana.

„Máte v sobě etické zábrany, které vám navzdory inteligenci znemožňují být dobrým obchodníkem,“ usmál se Ferelli.

„To je pravda. Jsem zvyklý spoléhat sám na sebe a nerad smlouvám.“

„Takhle ovšem nikdy nezbohatnete,“ ušklíbl se znovu trpaslík.

„Nechci zbohatnout,“ namítl Mojerana, „jsem se svým stylem života spokojený.“

Hanka zatahala Zachariáše za rukáv a kývla ke dveřím: „Přišli nějací námořníci. Není mezi nimi náš kapitán?“

Trpaslík se ohlédl a zavrtěl hlavou. V té chvíli ale vstoupil rozložitý vysoký muž se kšticí bohatých šedivých vlasů.

„Tak tohle je on,“ kývl Zachariáš a všichni u stolu se jako na povel otočili. Námořníci obsadili rohový stůl a začali si objednávat jídlo. Ferelli gestem zastavil obsluhu a objednal víno. Ochutnal, přikývl a nalil i Mojeranovi.

„Víte co? Nechte to na mě,“ řekl poté, co se labužnický napil.

Po chvíli zašel za číšníkem a něco s ním domlouval. Když se opět posadil vedle svého syna, Hanka byla zvědavá, co se bude dít. Námořníci pomalu dojídali a obsluha jim přinesla dvě láhve a skleničky. Muži rozjařeně zahlasili a hned si nalili. Kapitán promluvil s obsluhou, zadíval se k jejich stolu a nakonec se k nim vydal. Ferelli přitáhl ke stolu další židli a usmál se na mohutného námořníka. Pokynul mu, aby se k nim posadil. Představil mu dospělé a nabídl víno. Námořník se pozdravil se Zachariášem, napil se a uznale přikývl. Hanka sledovala zvědavý mužův pohled. Nepochybně tušil, že po něm jejich společnost bude něco chtít, ale čekal, až s tím začnou sami. Nehodlal jim nic usnadňovat. Ferelli tedy předal slovo panu Mojeranovi, který kapitánovi vysvětlil, o co jim jde. Kapitán Traska si je zamyšleně prohlédl a Hanka téměř cítila, jak se chystá nesouhlasně zavrtět hlavou. V tom okamžiku si vzal slovo trpaslík.

„Známe se už dost dlouho, Trasko, na to, abych byl ochoten pustit na tvou loď svého svěřence Rafaela. Doufám, že mého chlapce ani jeho tulíka nenecháš utopit. Kdyby chlapec s tulíkem přišel u tebe k úhoně, moc by to tvé pověsti neprospělo.“

„Hele, Zachu, nech si ty narážky. Moji pasažéři se vždycy dostali, kam chtěli.“

„To jsem rád, jinak bych ho s tebou nepustil,“ pokračoval trpaslík, „a dej pozor tady na Hanku. Nedávno ji adoptovali jednorožci, tak ať si u nich neuděláš ostudu.“

„Oni ji fakt adoptovali? Já myslel, že je to nákej fór,“ zadíval se kapitán na dívku se zvýšenou zvědavostí.

„Dá se říct, že jí tou adopcí zachránili život,“ prohlásil Zachariáš, „díky nim je živá a zdravá. Tak co? Máš dost odvahy, abys ji vzal na palubu své Sépie a zaručil se za její bezpečnost?“

Kapitán se na trpaslíka zamračil: „Ty jeden starej prohnanej manipulátore!“

Zachariáš se vesele ušklíbl a plácnul kapitána po zádech: „My dva se přece vždycky domluvíme, ne?“

Traska dopil víno, odstrčil židli a vstal. Pronikavým pohledem se zadíval na Mojeranu: „Ráno se zastavte pro seznam věcí, které budete s sebou potřebovat. Vyplouváme pozítří ráno v půl páté, nalodte se včas. Nejsem zvyklý na někoho čekat.“

„Díky, kapitáne,“ přikývl s úsměvem pan Mojerana a Traska se začal tvářit vlídněji. Potom se pomalu odkolébál ke stolu námořníků a Hanka podle jejich pohledů odhadovala, že jim neprodleně začal vyprávět o svých nových pasažérech.

Večer při odchodu do podkrovního pokoje se Hance podařilo zdržet Rafana, aby zůstali sami. Pak na něj uhodila: „Co jsi viděl odpoledne v přístavu? Něco zlého? Povídej!“

Rafan zaváhal, jako by se mu to ani nechtělo vyslovit. Zkontroloval, jestli jsou opravdu sami, dvakrát se nadechl a začal tiše mluvit.

„Vzpomínáš si, jak Sam prohlásil, že budou s bráchou pracovat pod mořem?“

Hanka přikývla.

„V té chvíli jsem měl vizi. Uviděl jsem Sama, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Shora mu nad hlavu pronikaly sluneční paprsky, ale on klesal do černé hlubiny. Nevím, jestli byl v bezvědomí nebo mrtvý, ale viděl jsem ještě obrovskou růžovou medúzu a její ladné pulzování v Samově blízkosti. Úplně se mi udělalo fyzicky zle. Bylo to tak opravdové a jasné. Jsem si jistý, že se to skutečně přihodí, a nevím, co mám dělat, abych Samovi pomohl.“

„To opravdu nezní dobře...“ souhlasila Hanka. Rafanovo vidění nebylo radno podceňovat.

„Budu ho muset na lodi hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ řekl tiše.

„Pověz to Mojeranovi.“

„Bude mít starosti.“

„Ano. Ale uhlídat Sama je občas nadlidský úkol, měli bychom na něj dávat pozor všichni.“

„Máš pravdu,“ kývl, „doufám, že to neznamená, že ztroskotáme.“

„Nemaluj čerta na zeď, vždyť jsme ještě ani nevypluli.“

„Chtěla jsi znát pravdu, tak si nestěžuj,“ řekl Rafan, „i já z toho budu mít celou cestu strach.“

„Vlastně Sama nemusíš hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ napadlo najednou Hanku, „říkal jsi, že svítilo slunce, mělo by se to přihodit ve dne. Takže v noci můžeme klidně spát.“

„Dneska ještě možná ano,“ ušklíbl se kamarád a zamířil do podkroví.

Tu noc se jim opravdu spalo báječně, ale dvojčata se nemohla dočkat událostí dalšího dne a vzbudila se velice časně. Jejich povídání a pošťuchování po chvilce probudilo i všechny ostatní spáče. Na jejich postelích přistály polštáře znechucených starších kamarádů a nakonec z toho byla bitva, kterou musel zarazit děda.

Bylo jasné, že už nikdo z nich neusne, proto je pan Mojerana přinutil obléknout se a zavedl je před snídaní na vyhlídku na nedaleké skalní plošinu. Byl odtud vidět celý přístav a část města. Chladný ranní větřík si pohrával s dlouhými Hančinými vlasy a Rafanův tulík se bavil tím, že se je snažil zachytávat a splétat. Bylo tu krásně. Vzpomínali na dobu před třemi lety, kdy se do Dubovníku dostali poprvé a kdy ještě ani vzdáleně netušili, co znamená chodit do magické školy. Tehdy byli šťastní, že se jim podařilo uniknout z Útulného domova a z dosahu sester, které se tam o ně staraly.

„Za uplynulé tři roky jsme se hodně změnili, co říkáte?“ řekl nahlas Sváťa, jehož myšlenky se ubíraly podobným směrem.

„Tehdy jsem toužila, abych se dostala jako služka do dobré rodiny,“ zasmála se Hanka a Dan Ferelli se po ní udiveně ohlédl.

„A já si říkal, že budu zahradníkem v dětském domově,“ přidal se Sváťa.

„No a já bych nejspíš skončil někde v podsvětí jako zabiják,“ poslední slovo Rafan vyslovil téměř strašidelně, přitáhl si k sobě vykuleného Sama a předstíral, že ho chce uškrtit. Samozřejmě se na něj vrhl i Tom, aby brášku bránil, a bylo z toho velké dovádění a legrace. Hanka ale měla podezření, že Rafan svá slova myslel vážně.

„Myslím, že vyrůstat v dětském domově musí být dost hrozné, ne?“ zeptal se zvědavě Dan.

„Pokud rád zašíváš staré oblečení, škrábeš brambory a sbíráš šutry na poli, tak by se ti tam možná líbilo,“ ušklíbla se Hanka a snažila se tak zlehčit své vzpomínky.

„V životě jsem si nepřišil ani knoflík,“ vrtěl hlavou jejich kamarád z Poluty.

„Potom by tě tam měli šoupnout na rok na převýchovu,“ mínil Rafan a všichni se zasmáli, když se Dan otrásl odpo-rem už jen při představě.

„Není náhodou čas na snídani?“ sondoval Sváta nenápadně u pana Mojerany.

„Jasně! Jdeme se nasnídat,“ přidala se k němu dvojčata a jejich děda jen rezignovaně přikývl.

Po snídani vyrazili do přístavu. Vyzvedli si na lodi seznam, aby podle něj nakoupili zásoby. Děti se na návštěvu tržiště těšily. V Dubovníku nabízeli snad vše, na co si člověk vzpomněl. Daly se tu nakoupit pracovní pomůcky, drobné tretky pro radost i vzácnosti, které lodě přivážely ze vzdálených krajů.

Po molu došli až k Sépii. Mojerana jim přikázal, aby počkali venku, a sám se vypravil na loď. Děti sledovaly, jak přístavní dělníci přivázejí bedny a soudky a stěhují je na palubu. Po chvíli se z podpalubí vynořil pan Mojerana a za ním vyšplhal na denní světlo kulatý chlapík v námořnické čepici.

Všem dětem vyjma Toma a Sama spadla údivem čelist. Zírali na známou postavu, se kterou se seznámily před dvěma lety.

„Já snad mám vidiny,“ vyděsil se Sváta, „fakt je to Franta Soudek?“

„No nazdar,“ vydechla Hanka, „zase nás čeká odtučňovací výlet.“

„Už vím, co si na tržišti musím koupit,“ ušklíbl se Rafan a pobaveně pozoroval výraz svých kamarádů.

„Co se děje?“ dožadoval se informací Sam.

Dan ukázal na kulatého námořníka na palubě lodi a řekl: „Vidíš toho chlápka? Tak jestli on bude kuchařem na Sépii, předpovídám, že po pár dnech budete snídat jenom hořkej čaj.“

„Ty si děláš legraci,“ nechtěl věřit kluk.

„Myslíš?“ zasmál se Dan. „Jen se podívej, jak se nešťastně tváří Sváta. I já jsem to zažil na vlastní kůži. Ale to už našťěstí naše plavba končila.“

„Já hořkej čaj nerad,“ zašklebil se Tom nespokojeně.

Mezitím k nim došel děda a pozdvihl obočí, když viděl kyselé dětské tváře.

„Copak? Pokousali vás komáři špatné nálady?“

„Prý budeme snídat neslazený čaj,“ žaloval ublíženě Tom.

„Snídani si budeme dělat sami, záleží jenom na nás, jestli si čaj osladíme nebo ne,“ nechápavě vrtěl hlavou děda, který netušil, o co kráčí.

„Kolik si toho máme koupit?“ zajímal se Rafan a nedůvěřivě prohlížel seznam, který mu Mojerana půjčil. V duchu počítal dny, které by měli strávit na lodi, a vybavoval si vzpomínky. Dospěl k názoru, že při Frantově vaření by toho měli raději nakoupit dvojnásobek.

„Když vezmu v úvahu, že kromě nás budou na lodi ještě další dvě rodiny, které dostaly stejné instrukce, zdá se mi, že je těch potravin zbytečně mnoho. To přece nemůžeme sníst ani za dvě plavby, i kdyby se s námi stravovala celá posádka,“ zamyšleně propočítával pan Mojerana.

„Copak posádka, to by se dalo přežít,“ podotkl Sváťa, „ale stravování kuchaře se poněkud prodraží. My ho totiž známe. Půl cesty z Ostrova volby jsme tenkrát hladověli právě kvůli němu.“

„Cože?“ došlo konečně Mojeranovi, o kom je řeč. „Chceš říct, že ten lodivod, o kterém jste vyprávěli, a zdejší kuchař...“

„...jsou jedna a tatáž osoba,“ dořekl s povzdechem Sváťa.

„A sakra,“ ohlédl se Mojerana zpět k lodi. Nakonec vzal své vnuky kolem ramen a usmál se. Asi dospěl k názoru, že každý problém se dá zvládnout.

„Já nechci půl cesty hladovět,“ mudroval nespokojeně Tom.

„Žádné strachy! Nikdo z nás nebude hladovět, já se o to postarám.“

Dědovo ujištění uspokojilo i Toma. Pomalu se vydali k tržišti, kde bylo rušno.

Obchodníci vykřikovali své nabídky a lákali zákazníky k sobě. Nabízeli ryby, maso, konzervy, pečivo, koření, nádobí, košíky, vejce, drůbež, látky, boty, oblečení, nářadí, dokonce i malá plavidla. Tržiště bylo obrovské a jedním pohledem opravdu nešlo přehlédnout všechno, co tu bylo k dispozici.

„Kdybychom se ztratili, tak se postupně sejdem tamhle na horním konci tržiště,“ ukázal pan Mojerana a Rafana požádal, aby se držel v jeho blízkosti a pomohl mu nakoupené potraviny přepravit na loď.

Zpočátku se všichni drželi spolu, ale vzápětí zjistili, že to není v jejich silách, protože každého zajímá něco jiného. Rozběhli se prohlížet pulty a stánky prodejců a po chvíli Hanka zaznamenala, že nemá nablízku nikoho ze skupiny. Nijak jí to nevadilo. Procházela křivolakými uličkami mezi stoly s různorodým sortimentem. Někdo rozložil zboží po zemi, jiní měli vozíky a ti bohatší kryté stánky, ve kterých nehrozilo, že nabízené výrobky zmoknou. Tu a tam spatřila i prodejce s magickými drobnostmi. Na ty ale s sebou neměla dost peněz. Měla v úmyslu si na cestu obstarat především sušené ovoce. Při jeho nákupu rozměnila několik kamínků a začala se rozhlížet i po věcech, které by při vhodné příležitosti mohla použít jako dárky. Zastavila se u pultu, kde byly vystavené spony do vlasů a zdobené kapesní nožiky. Najednou jí padl zrak na cedulku:

RUKOJEŤ Z ROHU JEDNOROŽCE!

Nejdřív se jí udělalo nevolno, ale pak si uvědomila, že rukojeť nemůže být v žádném případě vyrobena z inzerovaného materiálu. Magický zrak jí napověděl, že jde o roh z jaka. Trochu se uklidnila, ale dostala na obchodníka zlost.

„Co tu píšete za nesmysl! Dejte nápis pryč! Okamžitě!“ spustila na muže.

„A můžete mi, mladá dámo, říct, proč bych to měl udělat?“

„Protože je to lež jako věž a zcela vědomě klamete zákazníky,“ odpověděla Hanka hlasitěji, než bylo obchodníkovi milé. O takovou hlasitou negativní reklamu rozhodně nestál.

„Dobrá, dobrá, jak je ctěná libost,“ shrábl neochotně ceduli a hodil ji dozadu za sebe.

Začal urovnávat zboží, aby zmizelo uvolněné místo na pultě. Vtom Hanka zahlédla nožik, který ji zaujal. Natáhla se, aby ho vzala do ruky a podívala se zblízka. Muž chtěl začít protestovat, ale pak v něm zvítězil obchodnický duch.

„To je velická vzácnost, slečinko. Pravý druidský nůž ze speciálního dřeva!“

I bez obchodníkovy upozornění si všimla, že střenka je opravdu z neobvyklého dřeva. Vyzařovalo z něj zvláštní příjemné teplo a magické vidění napovídalo, že není ze žádného stromu, který znala. Přesto jí byl materiál něčím známý a blízký. Jen si nemohla vybavit, co jí připomíná. Byla rozhodnutá koupit ho Svátovi za jakoukoliv cenu. Ale na projevy nadšení nebyl správný čas, obchodník nevypadal na dobráka a poctivce. Asi bude potřeba trochu smlouvat...

„No, možná by se mému příteli hodil, ale nevím. Ani nemá žádné zdobení, je trochu ohmataný a na ostří vidím dva zuby. Tady, podívejte,“ strčila Hanka muži předmět přímo před oči.

„Jak povídám,“ trval na svém prodejce, „jde o vzácnost a pod dvě stě ho prodat nemohu.“

„No, jestli je to opravdu taková vzácnost, jak tvrdíte,“ nasadila dívka důvěřivý bezelstný výraz, „dala bych za něj osmdesát tolejrů.“

„Co jste říkala, slečinko? Sto osmdesát? No, snad bych o tom mohl přemýšlet,“ zadíval se jí přímo do očí.

„Jenže já tu nesmím utratit víc, než stovku. Jinak mě táta zmydlí.“

„No dobře, mám s vámi soucit. Za sto pade je váš.“

Hanka vytáhla stovku a předstírala, že vyklepává kapsy. Nakonec na pultě leželo sto dvacet tolejrů. Dívka vzdychla a nešťastně pokrčila rameny. Podívala se tázavě na obchodníka. Ten jen zavrtěl hlavou. Zkusila poslední psychologický nátlak a začala po jednom sbírat drobné z pultu. Stovka tam pořád ještě ležela.

„No dobře,“ povolil nakonec obchodník, shrábl stovku a drobné si nechal nasypat do dlaně. Hanka se na něj zářivě usmála, popadla nůž a pečlivě ho uložila do nejhlubší kapsy. Rychle spěchala o uličku dál. Za chvíli ještě přikoupila malé čokolády pro dvojčata, pouzdro na pásek pro Rafana a speciální zámořský tabák pro Zachariáše.

Byla ráda, že nemusí shánět něco i pro jednorožce. Ti si naštěstí žádné hmotné dárky nedávají. Místo dáreků bude muset vyprávět své zážitky a příběhy z cesty.

Najednou do ní někdo drcnul. Otočila se a uviděla Rafana.

„Dobře že jsme tě potkali,“ řekl kamarádce a strčil jí do ruky velký koš s jablky, „pomoz nám odnést k lodi ovoce.“

„Jasně. Žádný pro...“ Hanka se zarazila uprostřed slova, protože kousek před ní se objevil člověk, kterého by tu nečekala ani náhodou. Nemohla uvěřit vlastním očím. Najednou nevěděla, co má dělat. Ohlédla se po Rafanovi a uviděla, jak přebírá další část nákupu od pana Mojerany. Přistoupila k nim a vzala Mojeranu za loket. Ucítla, jak ztuhl a zpozorněl.

„Co se děje?“

„U třetího stánku vlevo je muž v černém,“ zašeptala naléhavě, „je to únosce draků, který nedávno unikl Pohromakovi a drakům.“

„Jsi si jistá?“ zadíval se na ni.

„Stoprocentně,“ potvrdila, aniž uhnula pohledem.

„Nedívejte se tam,“ zašeptal a odložil zavazadla u stánku na zem, „počkejte tady a do ničeho se nepleťte.“

Protáhl se úzkou mezerou mezi stánky do další uličky a zmizel dětem z dohledu. Hanky se zmocnila nervozita. Aby ji zahnala, vytáhla z košíku jablko a pustila se do něj. Rafan se věnoval urovnávání balíčků v batohu. Nemohla si pomoci, aby aspoň koutkem oka nezašlhalala ke stánku, kde nakupoval uprchlý kouzelník. Na první pohled nijak nebezpečně nevypadal. Středně vysoký štíhlý muž nenápadného vzhledu, až na tu zálibu v černém oblečení. Jen jeho aura se výrazně lišila od všech ostatních v okolí. Zvláštní bylo, že v sobě neukrývala žádné pastelové tóny. Tvrdé syté barvy se prolínaly v černých přechodech a nejsvětější odstín spektra aury byl tmavě stříbrný pruh.

Na její rameno náhle tvrdě dopadla těžká ruka, až dívka leknutím skoro nadskočila.

„Kde je?“ ostře zašeptal do jejího ucha svou otázku Pohromak a svíral v pravici hůl moci. Hanka se nadechla, aby ovládla šok z leknutí, a natáhla ruku.

„Támhle,“ ukázala prstem na muže v černém, který si přebíral nakoupené zboží. Kouzelník vycítil nebezpečí a ohlédl se. Než Hanka stihla odvrátit zrak, zabodl se jí do očí jeho zlostný pohled, ve kterém křísila jiskra poznání. Skoro ztuhla strachem pod silou toho pohledu. Pohromak mávl holí a kouzelné světlo se zatřpytilo všude kolem nich. Kouzelník zastrčil nákup do kapsy a rychlým krokem se snažil ztratit ve zmateném davu nakupujících. Pohromak vyrazil za ním a Hanka si všimla, že se s ním pohnulo i několik dalších postav v davu a snaží

se kouzelníka obklíčit. Pak jí muže v černém zakryli další lidé a už ho neviděla. Zkusila magický zrak, ale zklamal ji, chvíli měla pocit, jako by zničehonic přestával fungovat. Nakupující v okolí vycítili, že se děje něco podivného, a většina z nich se snažila ustoupit co nejdál od světla, které se šířilo od hole moci. Pohromak postupoval v rojnici se svými pomocníky směrem k přístavu. Jak se světlo hole moci vzdalovalo, Hančin magický zrak se vracel do normálu. Najednou kouzelníka zahlédla. Změnil svou podobu, ale aura ho prozradila. Nějak se mu podařilo proniknout rojnicí nebo ji obejít. Pomalu prošel kolem nich a spolu s davem směřoval na opačnou stranu než jeho pronásledovatelé. Co teď?

Dívka poslala za Pohromakem štípavou jiskru, a když se k ní otočil, zamávala, aby se vrátil, a ukázala na opačnou stranu.

Pronásledovaný kouzelník jako by něco tušil. Zrychlil krok a vypadalo to, že uteče. Hanka odhodila na zem koš s jablky a vyslala za ním kouzlo zapletených nohou. Rafan chytil koš, aby se nepřevrátil, a udiveně pohlédl na kamarádku, co vyvádí. Chtěl ji zarazit, ale kouzlo už bylo odesláno. Prchající kouzelník za sebe jen lehce mávl rukou a magickým štítem odrazil útok zpět na útočníka s dvojnásobným zesílením a zrychlením. Jak Hanka vzápětí zjistila, její obrana nevyhodnotila její vlastní vrácené kouzlo jako útok a nestihla zareagovat, takže ji zasáhlo plnou silou. Nohy se jí důkladně zamotaly, takže upadla a převrhla koš s jablky. Ovoce se rozsypalo po celé uličce mezi stánky. Pohromak se svou skupinou legračně přeskakovali kutálející se jablka a Hanka by se nejraději neviděla. Přehnali se kolem nich a dívka ucítila, jak jí někdo pomáhá na nohy. Původně si myslela, že je to Rafan, ale byl to pan Mojerana, který se nepozorovaně vrátil. Její kamarád sbíral zakutálená jablka a při pohledu na Hanku se jeho oči smály, i když on sám se snažil zacho-

vat kamennou tvář. Byla si vědoma, že si právě uřízla ostudu a že tato historka bude nepochybně vbrzku kolovat po všech jejich známých. Nejhorší bylo, že únosce draků ji poznal a nejspíš získala dalšího nepřítele. A vzhledem k okolnostem asi velice nebezpečného nepřítele! Modlila se, aby ochránci bezohledného mága chytili. Jako by nestačilo, že se musí mít na pozoru před Zuřivým drápem! Teď ještě tohle! Ale vrátit se to nedalo, bude muset být dvojnásob opatrná.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě Mojerana.

„Nic mi není,“ uklidňovala ho Hanka a oprašovala si dlaně a nohy.

„Kluky jste neviděli?“

„Ne.“

„Musím se po nich poohlédnout,“ zamumlal a vyrazil zase pryč.

Rafan zvedl poslední jablko a znechuceně si ho prohlédl: „Budeme je muset rychle sníst. Podívej, jak jsou potlučená.“

„Škoda,“ nakoukla dívka do košíku, „byla krásná.“

„Jablka nejsou to nejhorší. Doufám, že si to uvědomuješ,“ kárávě na ni Raf pohlédl a Hanka sklopila oči. Stále dokola jí připomínal, že má nejdřív myslet a pak teprve jednat. Seslané kouzlo byla hloupost, teď to věděla taky. Ještě že jen zaplévalo nohy. Mohla dopadnout hůř.

Najednou se jako velká voda přihrnula dvojčata, za nimi v závěsu Sváťa s Danem a nakonec dorazil i pan Mojerana. Sváťa už měl na zádech nadutý batoh. Zdálo se, že byl při nákupech úspěšný. Rafanův tulík to zpozoroval první, hbitě vyšplhal na jeho rameno a začal tlapkami rozšiřovat škvíru pod uzávěrem zavazadla a nahlížet dovnitř.

„Plavíku, ty lumpíku zvěďavej, okamžitě toho nech! To se dělá, strkat čumáček do mých zásob?“ rozčiloval se nako kamarád.

„Páni, lidi, viděli jste tu honičku?“ ptal se Sam, když Rafan lapil tulíka a zavřel si ho do kapsy. „To bylo vzrůšo. Byli jsme táákhle blízko a viděli jsme zločince.“

„Jenže Dan se Svátou nás odstrčili stranou a odtamtud už jsme neviděli skoro nic,“ doplnil bratrovo vyprávění Tom.

„Buď rád, že jsi byl stranou,“ řekl Dan, „ta honička nevy-
padala moc humorně.“

„Jak z kterého úhlu,“ podotkl tiše Rafan a sklidil Hančin zuřivý pohled. Pan Mojerana jim mlčky přidělil zavazadla a vyrazili k lodi.

„Když je člověk s vámi, vždycky zažije něco zajímavého,“ konstatoval Dan spokojeně, „vy snad maléry přitahujete.“

„Nesmysl,“ zavrtěl Sváťa hlavou, „tohle byla náhoda. Teď máme před sebou krásnou klidnou plavbu na ostrov a zpátky. Budeme odpočívat, zpívat, jíst a hrát si.“

„Kdyby tu byla sázková kancelář, vsadil bych si proti tobě,“ zasmál se Dan Ferelli.

„Hele, jestli nám přičaruješ nějaké problémy, tak si mě nežádej,“ dloubla ho zezadu Hanka.

Donesli zásoby k lodi a předali je námořníkům, aby vše uložili do skladu.

Ještě dvakrát přinesli nakoupené zásoby, najedli se u stánku, kde prodejce griloval ryby, a na chvíli se posadili na útesy s výhledem na moře. Dvojčata si povídala o zážitcích z tržiště, ale Hanka a její kamarádi se k nim nepřidali. Zajímalo by je jedině, jestli byl únosce draků dopaden. Jenže to se zřejmě dozvedí až po návratu. Hanka byla Rafanovi vděčná, že o jejím trapasu nevyprávěl hned za tepla. Stále ještě se jí při vzpomínce svíral žaludek. Udělat takovou hloupost! Kdyby se rozhodující okamžik dal vzít zpět, udělala by to bez zaváhání. Proč ve vypjatých situacích nepřemýšlí a hned jedná? Bylo jí jasné, že bude muset

o své hlouposti vyprávět svým novým rodičům a měla by se svěřit i Plamovi. Vůbec se na jejich reakci netěšila. Určitě jí řeknou něco podobného jako Rafan. No jo, některým nepříjemnostem se holt člověk nevyhne...

Ve zbytku odpoledne jim pan Mojerana obstaral barevné záchranné vesty, pláštěnky a hrnky s víčkem, kdyby jim nevydrželo dobré počasí. Nakonec se vrátili do hotelu, kde na ně čekal pan Ferelli a Zachariáš. Při společné večeři přišla řeč i na incident v prostorách tržiště. Ani Danův otec, ani trpaslík nevěděli, jak honička dopadla. Jen se doslechli, že pronásledovaný použil k úniku bránu. Jestli své pronásledovatele setřásl, nikdo v Dubovníku netušil. Po večeři pan Ferelli předal každému malou krabičku. Všichni nechápavě koukali, co je uvnitř.

„To máte na cestu, kdyby náhodou bylo mizerné počasí.“

„To se jí?“ zeptal se překvapeně Sváta, když vyndal tenoučký lupínek, kterých bylo v krabičce asi padesát.

„Ano. Je to speciální výživa určená pro extrémně náročné cesty. Jeden plátek kaloricky nahradí jedno jídlo. Velice dobře funguje i při mořské nemoci.“

„No tati, tos měl výborný nápad,“ smál se Dan, „hádej, kdo na jejich lodi dělá kuchaře?“

„Raději si ty krabičky dobře schovejte,“ doporučil Zachariáš a každému přidal pytlík sladkostí a oříšků. Pak se rozloučili s Danem, jeho otcem i trpaslíkem.

Tom a Sam měli obavu, jestli se ráno včas probudí, aby nezmeškali loď. Ale děda je uklidnil, že má spolehlivé hodinky a že mohou v klidu usnout. Nejdéle zůstala vzhůru Hanka. Rozhodla se vyprávět zážitky uplynulého dne Plamovi.

„To nejsou dobré zprávy,“ mínil drak, „mohu je převyprávět matce?“

„Ale jo. Stejně by se dřív nebo později doslechla, co se stalo. Za klouzačku v podzemí mi taky hlavu neukousla.“

„Kdyby černého mága chytila, roztrhne ho vejpůl,“ podotkl Plam.

„Vysvětli mi, jak může jeden chlap tahat za nos tolik zdatných kouzelníků?“ vzdychla Hanka.

„Najdi jednoho mravence, který tě kouzl, ve velkém mraveništi...“

Hanka ocenila výstižné přirovnání. Ještě chvíli si povídali, než jí drak popřál šťastnou cestu. Vzápětí pocítila R'íhanův kontakt na dobrou noc. Tentokrát se ale jednorozec zarazil a kontakt podržel.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Jak víš, že se něco stalo?“ podivila se Hanka.

„Jsi teď moje dcera. Cítím tvou nejistotu, rozladění, obavy. Jako otec se snad smím zeptat, co se děje. Nemusíš mi odpovídat nyní, počkám, až si to srovnáš v hlavě.“

Hance bylo jasné, že odkladem nic nezíská, a raději všechno po pravdě vyklopila. Před jednorozcem neměla šanci zatajit žádný ze svých vnitřních pocitů, ani zlost na sebe samu, jak hloupě jednala. Ulevilo se jí, když všechno dopodrobna vylíčila. Kousek její tíhy se rozplynul v laskavém R'íhanově naslouchání. Nakonec ani nedostala vynadáno.

„Své chování jsi zhodnotila správně. Nemusíš se na sebe zlobit, člověk se celý život učí pomocí zkušeností. Přijmi své chyby a pouč se z nich. My tě máme rádi i s tvými chybami,“ dodal nakonec vlídně a poslal jí teplou psychickou vlnu na rozloučenou. Potěšil ji a snad během minuty usnul, stejně tvrdě jako všichni ostatní kolem ní.

Znovu na Ostrově volby

Ráno sice nezaspali, ale stejně měli co dělat, aby stihli uklidit, sbalit všechny věci a dorazit na loď včas. Ostatní cestující byli zodpovědnější a naložili se už před nimi. Kapitán na jejich pozdrav odpověděl sotva na půl úst, gestem je poslal do podpalubí a začal vykřikovat povely námořníkům. Po chvíli ucítili prudké zhoupnutí, jak se plavidlo uvolnilo z kotviště a konečně vypluli na moře.

Měli k dispozici dvě kajuty. Obě působily miniaturním dojmem a bylo až s podivem, že do jedné se vešla čtyři vyklápecí lůžka a v druhé byly zavěšené dvě sítě s barevným hadrovým závěsem, který se dal mezi nimi zatáhnout. Nakonec nechali k velké radosti Toma a Sama první kajutu klukům a Hanka se nastěhovala k panu Mojeranovi. Nijak zvlášť jí to nevadilo, protože si dovedla živě představit, co její kamarády čeká ve společnosti neposedných dvojčat.

V dalších kajutách bydlela rodina se dvěma holčičkami a kousek dál potkali muže se třemi chlapci a jejich chůvou.

Po obědě jim kapitán povolil pobyt na palubě a vymezil pasažérům prostor, kde se mohou zdržovat, aniž by se námořníkům pletli pod nohy. Taky se všichni dozvěděli, že

po večeři se musí uchýlit do podpalubí a ven mohou zase až po snídani.

„Tady je ale přísný režim,“ postěžoval si Sam a ostatní kolem něj jen souhlasně přikývli.

„Neboj se,“ zašeptal Rafan Hance do ucha, „dáme s tulíkem pozor, aby se Sam necoural v noci po palubě. Vlastně jsem kapitánovi vděčný, že nám naše hlídání zjednodušil.“

„Stejně dávejte pozor. Nejraději bych zažila klidnou slunečnou plavbu.“

„Já taky,“ vzdychl Rafan, „ani netušíš, jak moc bych si to přál. Od chvíle, kdy jsem měl vidění, špatně spím.“

„V noci se nejspíš nic nestane. Dohlédni na něj ráno a večer. Já budu dávat pozor přes den,“ mrkla na kamaráda Hanka.

Navzdory všem předpovědím probíhala cesta dobře. Moře bylo klidné, hladinu čeřil mírný vítr a za zádi se stříbřitě vlnila stopa lodi. Občas je doprovázeli delfini a závodili na hladině s jejich plavidlem. Námořníci i spolucestující byli milí, jídlo chutné, nikde žádné problémy ani konflikty. Přes den se pasažéři opalovali na palubě nebo si četli a hráli společenské hry. Dokonce i Rafan se uklidnil a užíval si pokojnou plavbu.

Sváta pravidelně kontroloval zásoby ve skladu. To, co si nakoupili na snídani, přenášel do jejich kajuty a navíc si vylepšoval zdejší pobyt oblíbenými sušenkami. Vždy ráno si vyzvedli u Franty Soudka čaj nebo kakao a natěsnali se do maličké kajuty. Dvojčata vyzvídala, jak to chodí v magické škole, jací jsou učitelé a kdy začnou poprvé kouzlit. Čím víc se blížili k Ostrovu volby, tím byli Tom a Sam nervóznější a začali se bát, jestli opravdu mají sedmý smysl. Hanka je utěšovala, že magické nadání mají docela určitě a že si své prsteny z ostrova zaručeně odvezou.

„Jak si můžeš být tak jistá?“ nevěřil jí Sam.

„Magickým zrakem mohu vidět vaši auru. Máte ji stejně velkou jako naši spolužáci ve škole, takže není důvod se obávat neúspěchu,“ vysvětlovala trpělivě.

„A kdo ji má větší? Já, nebo Tom?“

„Jste přece dvojčata, máte ji skoro stejnou,“ smála se dívka jejich zvědavosti.

„A který z tvých bratrů má větší auru? Sváťa, nebo Raf? Oni dvojčata nejsou, tak ji třeba stejnou nemají.“

Hanka pohlédla na své kamarády a dala klukům za pravdu. Sváťa a Rafan měli auru podobnou, jako by byli příbuzní, ale velikost aury měli rozdílnou. Sváťa ji měl největší ze všech spolužáků, ale dívka zaváhala, jestli je vhodné to klukům říkat.

„Až se naučíte používat magické vidění, porovnáte si jejich aury sami,“ odpověděla Samovi šalamounsky. Chlapec se nespokojeně zavrtěl, ale spíš proto, že mu za krk vlezl Plavík a začal ho tahat za vlasy. Sam se pokusil tulíka chytit a tvoreček spokojeně vypískl, že se mu podařilo vyprovokovat kluky ke hře.

Večer jim kapitán oznámil, že druhý den přistanou u Ostrova volby, aby se mohli předem připravit.

„No vida, už je to tady,“ řekl Sváťa dvojčatům, „zítra vás čeká náročný den, musíte se na něj náležitě posilnit.“

Zatáhl malé kluky a Hanku do skladu, aby mu pomohli najít čokoládové sušenky, které zakoupil právě pro tuto chvíli.

„Byly v červené krabici s puntíky. Měla by být někde nahoře,“ ukázal do kouta, kde byly zásoby pro zpáteční cestu.

„Vysadte mě,“ požádal Sam, „já se tam kouknu shora.“

Sváťa s Hankou spojili dlaně a chlapec se začal rozhlížet po zásobách.

„Už ji vidím. Je až vzadu,“ natáhl se Sam a začal ztrácet balanc, „podržte mi nohy, já se pro ni natáhnou.“

Samozřejmě že ho neudrželi a Sam se propadl mezi zásoby. V jedné ruce ale vítězně třimal červenou krabici se sušenkami. Sváťa ji spokojeně převzal do opatrování a Hanka zatím pomáhala malému průzkumníkovi vylézt z bedny, do které se probořil a uvízla mu v ní noha.

„Proč tu skladují prázdnou bednu?“ podivil se Tom, když se jeho bratr konečně vydrápal ven. Všichni nakoukli dovnitř prolomeným víkem a opravdu! Bedna byla vycpaná nějakými rozdrbanými obaly a nic v ní nebylo.

Sváťa se zamračil a otevřel svou červenou krabici. Ačkoliv obal vypadal neporušeně, bylo v ní jen pár drobečků a kus starého papíru.

„Někdo mi sežral sušenky,“ otočil dotčený pohled na kamarády.

„Na nás nekoukej,“ zavrtěl hlavou Tom, „my to nebyli.“

Hanka zvědavě odloupla víko další bedny, kterou vytáhla z hromady určené na zpáteční cestu.

„Nechci být poslem špatných zpráv,“ pohlédla významně na Sváťa, „ale asi nás cestou zpět zase čeká půst.“

Namátkou nakoukli do nejbližších krabic. Kromě jedné, která ukrývala plechovky s kukuřicí, zely ostatní prázdnou.

„Že by tu měli myši?“ nechápal Tom.

„Nejspíš jednu myš, zato velikou a tlustou,“ ušklíbl se Sváťa a vyměnil si s Hankou významný pohled.

„Jo ták,“ došlo konečně i Tomovi, „myslíte kuchaře.“

„Přesně!“ kývla Hanka.

„Tady jsou ještě jedny sušenky bez čokolády,“ konstatoval Sam, když zkontroloval další obal.

„Poslední plné,“ vzdychl Sváťa a vyrazil ze skladu ven. Hned vyhledali Rafana a Mojeranu, aby jim řekli o svém neblahém objevu.

„Doufám, že něco uděláš, dědo,“ oslovil pana Mojeranu Sam, „protože já bych určitě po třech dnech bez jídla umřel.“

„Až se zítra vrátíme z ostrova, promluvíím s kapitánem,“ slíbil děda.

Druhý den ráno nemohla dvojčata samou nervozitou dopst. Snídaně proběhla dřív než jindy a hned po ní se všichni sešli na palubě, aby sledovali, jak se Ostrov volby přibližuje.

Asi po hodině dorazili k přístavišti a vystoupili na břeh. Zvolna procházeli tržištěm a rozhlíželi se, co se tu nabízí k prodeji nového. Když prokličkovali mezi stánky až na konec prodejní plochy, pustili se cestou vzhůru, kde se před návštěvníky rozevíral vchod do labyrintu.

Zastavili se u jedné nádoby s prsteny a dvojčata v ní nejistýma rukama zalovila. Oba chlapci vytáhli po jednom prstenu, podívali se na sebe a ve stejném okamžiku si je navlékli na prst. Hanka je s oběma kamarády pozorně sledovala a vybavila si ten fascinující pocit, který cítila, když tu poprvé stála ona. Pozorovala s pochopením jejich udivené pohledy a zalapání po dechu, když prstýnek obemkl prst a potvrdil jejich spojení se sedmým smyslem. Děda je oba uznale poklepal po rameni. Sam i Tom zářili nadšením a hned si začali vyměňovat zkušenosti, aby se ujistili, že oba cítili totéž. Nechali je povídat a volným krokem společně zamířili do fronty před vchodem.

Pořadatel každému předal minci a vysvětlil, co mají dělat. Tom svůj peníz svěřil dědovi. Sam chvilku zaváhal a pak oslovil Hanku.

„Co kdybys moji minci pohlídala ty?“

Dívka se ohlédla na pana Mojeranu, ale ten jen s úsměvem přikývl.

„Dobrá. Já ti ji pohlídám, než se vrátíš.“

„Hlavně ji neztrať a nechod' nikam daleko. Sedni si u východu a počkej na mě,“ udílel jí pokyny rozrušený Sam.

„Neboj se, počkám u východu,“ usmála se na něj Hanka.

„Opravdu se v labyrintu nemůže nikomu nic stát?“ ujišťoval se opatrně Tom při pohledu na bránu, do které po jednom vcházely děti, které si přišly pro magické zasvěcení.

„Samozřejmě že ne. Labyrint je naprosto bezpečný,“ opakoval už po x-té muž u vchodu.

Jako první vstoupil do brány Sam. Chvilku po něm i Tom. Děda je vyprovázel starostlivým pohledem. Pak ale mávl na Hanku, Svátu a Rafana, aby ho doprovodili dolů na tržiště.

„Musím pro kluky vybrat dárky. Doufám, že mi pomůžete,“ řekl.

„Jasně,“ usmál se Sváta.

Hanka zavrtěla hlavou: „Slíbila jsem Samovi, že tu na něj počkám.“

„Mince nám řeknou, až bude čas pro ně přijít,“ namítl Rafan.

„Já vím. Ale slib je slib.“

„Může to trvat i hodinu nebo víc...“

„Posadím se sem do trávy a počkám na něj,“ pokrčila rameny, „dárky určitě vyberete i beze mě. Klidně běžte, mně to nevadí.“

„Jak myslíš,“ zvedl v gestu rezignace Rafan obě ruce a kývl na bratra, že je čas vyrazit. Dívala se za nimi, jak jdou ze svahu dolů k přístavu. Posadila se do trávy a zahleděla na moře. Vychutnávala si příjemný a uklidňující výhled.

„Rád tě zase vidím,“ ozval se vedle ní vlídný hlas. Zdvihla hlavu a setkala se s bystrým pohledem ve staré, bílým voussem zarostlé tváři. Stařík se posadil na trávu vedle ní.

„Je tu krásně, vid,“ řekl jen tak mimochodem.

„Ano. Ale nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla, byla vaše zahrada,“ odpověděla Hanka Nestorovi a usmála se na něj. Bezděky si sáhla ke krku, kde v jantarovém přívěsku zářilo její malé sluníčko pro chvíle strachu a bezna-

děje. Byla Nestorovi velice vděčná, že jí talisman před třemi roky věnoval.

„Myslím, že už můj talisman nepotřebuješ,“ podotkl, když si všiml jejího gesta.

„Mám vám ho vrátit?“ zeptala se nejistě.

„Ale ne, to jsem nemyslel,“ uklidňoval ji stařík, „jen už jsi našla sama sebe. Klidně ho můžeš věnovat někomu, kdo ho bude potřebovat víc.“

Nevěděla, co má starému muži odpovědět, ale nezdálo se, že by Nestor na odpověď čekal. Chvilku seděli mlčky a dívali se na moře.

„Díky, že jste se za mě přimluvil u jednorožců,“ řekla po pár minutách tiše, „je zvláštní mít je za rodiče.“

„Nepřimlouval jsem se, jen jsem jim poskytl informace. Ale jsem rád, že jsi našla bezpečný rodinný přístav. Kolem tebe se stále šíří vlny neklidu, dávej si pozor na své nepřátele.“

„Pokusím se,“ přikývla, olízla si rty a sebrala odvahu k neobratné otázce, „a kdyby vás to neobtěžovalo, nemohl byste poskytnout pár informací i mně?“

„Časem se dozvíš vše, co potřebuješ vědět. Nevím, co bych ti měl užitečného říct... Snad jen, že už brzo se budeš muset rozhodnout, zda drakovi vrátíš, co je jeho.“

„Prosím? Netuším, co tím myslíte... Co vrátím? Co mám udělat?“

„Co máš udělat? Naslouchat svému srdci. Dám ti radu. Opuť drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho dohnalo ke hranici zla. Najdi sílu odpustit sama sobě i tomu, kdo ti ublížil a poznamenal tvůj život.“

„Mám mu odpustit?“ podivila se.

„Snaž se. Nebude to snadné, ale jestli se dokážeš povznést nad nelibé pocity, bude velké dračí srdce bít ve stejném rytmu jako tvé, a nikdy tě nezradí.“

Hanka chtěla nahlas zapochybovat o jeho tvrzení, ale netroufla si být vůči moudrému starci nezdvořilá. Dál seděli mlčky pod teplým letním sluncem a užívali si společné okamžiky klidu. Hanka přemýšlela o starcových slovech. Možná by Zuřivému drápovi dokázala odpustit, ale nepřípadalo jí pravděpodobné, že by se právě on mohl stát jejím přítelem. Pokud to však tvrdí Nestor, měla by zvážit jeho návrh.

„Už musím jít,“ zvedl se stařec, „a pozdravuj ode mě R’ihana.“

„Moc ráda jsem vás viděla,“ vstala i Hanka, aby se mohla rozloučit, „a váš pozdrav určitě vyřídím. Otec bude mile překvapen.“

Nestor nakročil nohou k odchodu, ale ještě se zarazil: „Já hlava děravá! Málem jsem zapomněl, kvůli čemu jsem za tebou přišel! Chci ti říct, abys u sebe, až přijde správný čas, nosila džinovu paměť.“

Hance se vybavil kamínek, který měl v opatrování trpaslík Zachariáš. Vron si do nenápadného magického předmětu ukládal své vzpomínky, aby je uchoval pro případ, kdy skončí jeho současná existence. Bez něj by v příštím „životě“ o všechny své zážitky, poznatky a zkušenosti přišel.

Ještě naposledy se na ni stařík usmál a vyrazil pryč.

„Ale kdy? Kdy přijde správný čas?“ zavolala za ním Hanka.

„Až přijde, tak přijde. Určitě to poznáš,“ zamával jí na rozloučenou Nestor.

Náhle dívka ucítila, jak se Samův peníz ohřál. Je čas počkat na malého kamaráda u východu z labyrintu. Vykročila k cestě a zahlédla, že se od přístavu vracejí i oba její kamarádi s panem Mojeranou.

Zasvěcení Sama a Toma

Sam prošel bránou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná nejhezčími a nejzajímavějšími bránami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale neuspěl. Pochopil, že musí najít správnou bránu, která je určena právě pro něj. Začal zkoušet každou, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a nejasně před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých, částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázkli-vou úctu a přemýšlel, zda svým chováním magický labyrint

neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a rozhlédl se. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu neviděl. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že tohle je opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvalu a vstoupil. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel nejúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se mísil se šuměním padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Při rozhodování mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Poď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli usnadním tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí až k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam předpokládal, že vcházejí do jeskyně, ale mýlil se. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou se chvěl obraz divokého světa plného kamení, popela, ne-duživých rostlin a zahnívajících zbytků. Z pohledu na něj se mu udělalo nevolno. Jenže uprostřed obrazu se vynořily postavy Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do šedého odporného světa se mu nechtělo.

Najednou Tom uklouzl, upadl a vykřikl. Sam se rozběhl, aby mu pomohl. Podal bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si jako ve snu. Jeho ruka, kterou podpíral Toma, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,“ řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

***

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách ji lemovaly brány do rozličných světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý a popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil – dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost byla tak silná, že se rozhodl vejít. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Přes mlhu nedohlédl ani pod nohy. Udělal dva kroky dopředu, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom zjistil, že stojí na sněhu.

„Poleť se mnou,“ řekla.

„Neumím létat,“ namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Protentokrát ti pomohu.“

Ucítil, že se mění, a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a křídla tě vynesou vzhůru.“

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvilí letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se rozprostíral zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se vrátil do své podoby.

„Pověz mi,“ oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody, nebo vzduchu a ohně?“

„Nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby záleželo pouze na tobě a nemusel by ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, potom se zarazil a dodal, „ale nejlépe kvůli něčemu užitečnému. Cestovat bez cíle by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, což nebývá obvyklá volba.“

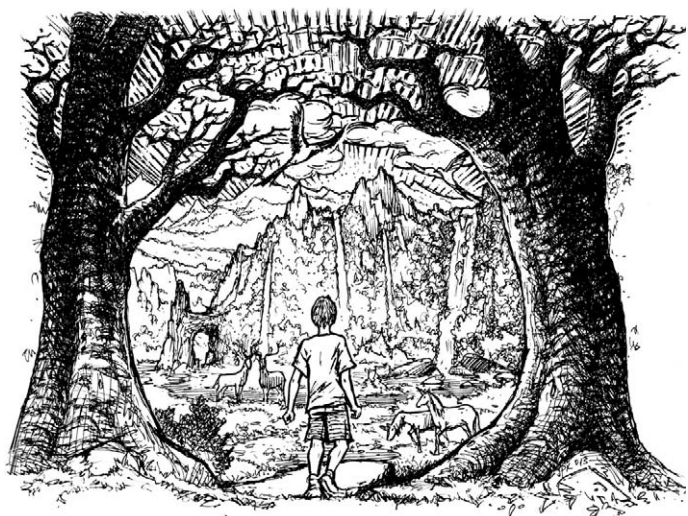
„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná bych ti mohla věnovat i malý dárek.“

„Není třeba, stačí mi rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípla ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla.

„Dobrý let,“ zakejhala na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvilce zmizela za lesem. Polekal se, že zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází, a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem pořád spolu. Akorát teď ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci, aby sis v duchu představil, že s tebou není. Stačí úplně krátká představa...“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ řekl a otřel si z pocené ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě poznamenal jednorožec. „A co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale budoucnost je daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A bude-li mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Půjdu s ním kamkoliv.“

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si,“ řekl Tomovi, „zavezu tě na jedno zvláštní místo.“

Zastavili uprostřed skal. Tom sestoupil a jediné, co se tu nabízelo, byla úzká temná průrva ve skále.

„Běž se podívat,“ vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl dovnitř a dolezl až do jeskyně. Chvilku trvalo, než si zvykl na šero. Před ním se cosi pohybovalo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce, a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,“ oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.“

„To jste byla vy? Jako husa?“

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses zatím s žádnou harpyjí nesetkal.“

Tom se částečně uklidnil. Teď už mu podivný tvor nepřípadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?“ zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„Celkem to jde,“ nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je hezčí prostředí.“

„A co takhle?“ naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamanty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! Tohle je mnohem lepší,“ odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,“ přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,“ řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli,“ spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila vlhká mlha.

„Projdi až na konec,“ řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,“ ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skálami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se soustředil, málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...“

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípala mě,“ odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?“ podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?“ nevěřičně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.“

„Měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,“ ohrnula opovržlivě ret siréna, „není mým dobrým nápad.“

„A proč ne?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnílobou a mohou tě zabít i svým hlasem. Jejich magie má pachutí temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně jen velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud...“

„Vy tady víte, co se stane a co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách však záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě svým jednáním sami určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, ty se objeví nečekaně působením shody okolností. V takovém případě je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ona možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že půjde o smrt-nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se na nějaký čas jeho průvodcem.“

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.“

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu nic neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo vlastně bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a usmála se. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš všem, kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Získané schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.“

Tom ještě ucítil její pohlázení, zatočila se mu hlava, a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde na něj čekali všichni ostatní.

Jsem průvodce!

Hanka se zadívala na dvojčata a byla zmatená. Oba chlapci se tvářili zamyšleně, skoro smutně. Vzpomněla si na své nadšení i na to, co vyprávěli o zasvěcení Sváta a Rafan. Bylo jí divné, že kluci neprojevují radost. Vzala je za ruce, aby se podívala na jejich prsteny. Vypadaly nezvykle. Samův byl celý průhledný, jako by na prstě nic neměl. Tomův byl jakoby složený ze čtyř kousků: oranžového, zeleného, modrého a průhledného.

Hanka se podívala na minci, kterou měla v dlani. Hledala názvy měst se školami, do nichž se může uchazeč přihlásit, ale nic nenašla. Mince byla prázdná. Rafan si všiml jejího výrazu a naklonil se, aby viděl, co ji zarazilo. Vzal Samovu minci a se Svátou si ji prohlédli.

„Co to má znamenat?“ podal Sváta peníz panu Mojeranovi.

Děda držel na dlani Tomovu minci. Ta fungovala správně a objevovaly se na ní nápisy měst s magickými školami. Samův peníz byl bez nápisů.

„To je divné,“ vrtěl hlavou pan Mojerana, „nikdy jsem neslyšel, že by se někomu stalo něco podobného. Měli bychom se zeptat pořadatelů, co to znamená.“

„Asi ještě nemáte chuť vyprávět, co jste viděli?“ zeptala se opatrně dvojčat Hanka. Oba chlapci zavrtěli hlavami. Podívali se na sebe a chytili se za ruce. Pan Mojerana zatím zastavil jednoho z pořadatelů a ukázal mu minci.

„Opravdu je to neobvyklé,“ přikývl muž, „znamená to, že váš chlapec má sedmý smysl a může se vzdělávat. Zdá se ale, že ještě nebyla splněna nějaká podmínka pro výběr jeho školy. Dobře svou zasvěcovací minci uschovejte, protože časem, až se ukáže, kam patří, by se měl nápis objevit.“

„A co myslíte? Ukáže se nápis ještě v průběhu prázdnin, nebo bude muset počkat na příští rok?“

„Určitě ke změně dojde do konce prázdnin, jinak by ho labyrint odmítl.“

„Díky,“ uklidnil se pan Mojerana a rozloučil se s pořadatelem.

„Bez tebe do žádné školy nepůjdu,“ ujišťoval Tom zaraženého Sama, který se konečně aspoň pousmál.

„Měli bychom si na zpáteční cestu nakoupit nějaké zásoby,“ připomínal Sváťa při pohledu na tržiště.

Kluci si schovali mince do zapínacích kapes u košile a bez obvyklého dovádění se připojili k dědovi.

„To by mě zajímalo, co zažili,“ mumlal Sváťa potichu, aby ho slyšela jen Hanka, „takhle zaražené jsem je ještě neviděl.“

Zvolna došli na tržiště a začali se dohadovat, co nakoupí. Po chvíli se jejich zavazadla začala plnit suchary, sušeným masem, konzervovanou zeleninou, oříšky, jablky, ovocem a nakonec i sladkými oplatkami s čokoládou. Všechno tu bylo dražší než v Dubovníku, ale vidina dietní zpáteční cesty se jim nezamlouvala.

Už byli skoro u přístavu, když Sam zatahal dědu za rukáv a upozornil ho, že se jim Tom někam ztratil. Okamžitě se začali rozhlížet. Zvolna se vraceli po svých stopách

a bedlivě sledovali dav návštěvníků, jestli mezi nimi Toma nezahlednou. Došli až na konec tržiště, ale po chlapci ani stopy.

„Támhle je,“ zavolal na ně Sam a ukazoval ke skalnatému pobřeží. Na nic nečekal a rozběhl se za bratrem. Opatrně ho následovali a dávali pozor, aby v členitém kamenitém terénu nepřišli k úrazu. Když dorazili na místo, všimli si, že Tom stojí po kolena ve vodě a s někým si povídá. Jeho bratr Sam stál na kameni kousek od něj s pohledem upřeným na vodu. Odhodili na břehu boty a zavazadla a brodili se za nimi.

„Opatrně,“ otočil se na ně s napomenutím Tom, „nebo ji polekáte. Je už chudinka vystrašená až dost.“

„To je přece malá siréna,“ překvapeně konstatoval Sváťa, „kde se tu vzala?“

„Prý podlezla magickou bariéru, aby se podívala na zakázaný ostrov, a teď nedokáže najít cestu zpět. Prosí o pomoc,“ řekl Tom.

„Ale my o magické bariéře nic nevíme,“ namítla Hanka, „jak jí máme pomoci?“

Všichni se s očekáváním obrátili na pana Mojeranu.

„Počkejte tady, skočím se zeptat, co se dá dělat,“ řekl dětem a vyrazil zpět k cestě.

Rafan a dvojčata si začali povídat se sirénou. Hanka je pozorovala ze břehu, kde se usadila se Svátou. Pomyslela si, že by se měla naučit sirénsky. Bez tlumočnicka neměla šanci rozumět, o čem rozmlouvají.

Po chvíli se vrátil zamračený Mojerana. Posadil se k Hance a počkal, až se všichni shromáždí kolem něj.

„Mám pro vás špatnou zprávu. Nemůžeme a ani nesmíme té maličké pomoci. Pořadatelé to zakázali. Překročila nejpřísnější tabu Ostrova zasvěcení, takže tu musí zůstat až do konce svého života sama, aby byla výstrahou pro pří-

padné další zvědavce. Ostatní sirény o ní vědí a souhlasí s tímto rozhodnutím. Nemůžeme ho o své vůli změnit.“

Tom šokovaně pohlédl na dědu.

„Moc na mě nekoukej,“ zavrtěl hlavou Mojerana, „prostě to nejde.“

„Musí to jít!“ našel konečně Tom i hlas.

„Dědo, sám přece říkáš, že všechno jde, když se chce,“ začal se přimlouvat Sam.

„Schováme ji a převezeme na lodi do volného moře,“ navrhl Hanka.

„Nemůžeme svévolně porušovat zdejší pravidla,“ trval na svém děda.

„Ale já jsem v labyrintu dostal za úkol ji zachránit,“ postavil se Tom, aby dodal váhu svým slovům, „já jsem totiž průvodce! A ona je první zbloudilá, kterou mám doprovodit domů! Je to prý důležité.“

Pan Mojerana si ho vážně změřil pohledem. Všichni zmlkli a zvědavě pozorovali malého kamaráda, který poprvé nahlas promluvil o svém zasvěcení. Jeho slova posunula situaci do úplně jiné roviny.

„Posaď se,“ pokynul mu děda a mnul si prstem bradu. Tom poslechl, ale stále vzdorovitě hleděl Mojeranovi do tváře. Hanka se zavrtěla, ale neodvážila se míchat do jejich sporu.

„Jsi si jistý, že máš doprovodit právě ji?“

„Jsem si jistý. Slyšel jsem její volání o pomoc. Nemohu jí odmítnout doprovod. Je to můj první úkol,“ opakoval důrazně Tom.

„V tom případě musíme něco vymyslet,“ vzdychl děda a Tom se k němu důvěřivě přitulil.

„Přemluvíme kapitána, aby ji vzal na palubu,“ ozvala se Hanka.

„Nebo ji tam propašujeme tajně,“ vylepšoval nápad Sváťa.

„To by ale musel jet oklikou,“ podotkl Tom, „její domov je támhle.“

„Jak to víš?“ zeptal se Mojerana.

„Jsem přece průvodce. Vím to,“ usmál se na něj vnuk.

„Víš taky, jak je to daleko?“

Chlapec nejistě zavrtěl hlavou.

„To nevadí,“ uklidnil ho děda a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

Když zpozoroval, jak na něm ostatní visí očima, rozhodl se přemýšlet nahlas. Byl zvyklý pracovat s mladými lidmi a nepodceňoval jejich schopnosti. Budou-li o situaci diskutovat společně, možná se v něčí hlavě vylíhne přijatelný nápad.

„Problém je v tom, že bychom měli z přístavu odjet jako všichni ostatní, abychom nevzbudili podezření. Očekávám ale, že kapitán s ohledem na pasažéry, kteří budou pospíchat domů, žádnou okliku nepřipustí. Museli bychom do Dubovníku a zase zpět, abychom té malé pomohli.“

„A co magická bariéra, která ji tu drží?“ zeptal se Sváta.

„Říká, že sem podplavala skalním tunelem, který se vzápětí sesul, a žádnou jinou cestu zpět nenašla. Jakmile se přiblíží k místu bariéry, ztrácí sílu,“ vysvětloval Tom.

„Mě by zajímalo, zda bariéra funguje jen na ni, nebo bude ohrožovat i nás,“ podíval se Rafan na Mojeranu.

„Na cestující v lodích, se určitě žádné omezení nevztahuje,“ řekla Hanka, „jinak by se na ostrov nedostal ani Vron, když nás doprovázel.“

„No jo, máš pravdu,“ ťukl se do čela Rafan, „jenže siréna potřebuje vodu. Pochybuji, že bychom tady pro ni sehnali bublinu, aby dokázala plout s námi na lodi.“

„Tak jí půjčíme kýbl, může si do něj strčit hlavu,“ navrhl Sam.

„Ale fuj! To je nedůstojné,“ zamračila se Hanka.

„Kdyby bylo nejhůř, určitě by souhlasila i s tímhle,“ namítl Tom, „víš, ona je naprosto zoufalá.“

„Nebo by mohla plavat za lodí a u bariéry si nastoupit k nám,“ řekl Sváťa.

„Ne,“ zarazil ho pan Mojerana, „uvědomte si, že se chystáme porušit zdejší zákon, nebo přinejmenším mezidruhou dohodu. Riskujeme obvinění a soud. Vy jako mladiství byste asi vyvázli s podmínkou, proto jsem ochoten do toho s vámi jít. Ale lepší by bylo, kdyby se o akci nikdo nedozvěděl. Na lodi je příliš mnoho zvědavců a to se mi nelíbí. Kapitánovi bych možná věřil, ale jeho posádce a cestujícím ani náhodou. Měli bychom vymyslet něco jiného.“

„To znamená,“ zauvažoval Rafan nahlas, „že potřebujeme odjet na lodi jako ostatní, pak se tajně vrátit a mít k dispozici nějaké plavidlo.“

„Jo, to je přesně ono,“ zamrkal pan Mojerana a začal si zase mnout bradu, „možná že by byl způsob...“

Všichni čekali, s jakým nápadem vyrukuje. Chvilí trvalo, než svou myšlenku zformuloval nahlas.

„Kapitán má na Sérii solidně stavěný a dostatečně velký záchranný člun. Kdybychom se nechali odvézt od ostrova tak daleko, aby se kapitánovi už nechtělo vracet, možná bychom si mohli člun proti nějaké kauci půjčit.“

„Co je to kauce?“ zeptal se Sam.

„Peníze, zlato, drahé kameny, prostě něco, co by kapitánovi vynahradilo, kdybychom mu člun nevrátili.“

„A co kapitánovi řeknem, aby nám ho půjčil?“ zajímalo Hanku.

„No, na to budu potřebovat jednoho z mých vnuků, aby sehrál představení na téma: ztratil jsem zasvěcovací minci, musela mi vypadnout na ostrově,“ podíval se děda po Samovi a Tomovi.

„Jasně,“ rozzářil se Sam, „to bude hračka!“

„A pak?“ zeptal se Rafan.

„Pak zkusíme tiše najít naši malou sirénu a dostat ji přes bariéru. Až ji Tom doprovodí domů, můžeme se pokusit o návrat na plavební trasu lodí a některou si stopnout, aby nás i se člunem dovezla do Dubovníku.“

„To zní dobře, to by se mohlo podařit,“ usmál se Sváta.

„No, je tu ještě pár úskalí,“ pokýval hlavou Mojerana, „musíme správně načasovat naše představení a vymyslet, jak se spojit se sirénou, až se ocitneme ve člunu. A navíc na nás čeká bariéra. Taky bude záviset na počasí a troše štěstí.“

Hanka si všimla, že se Rafan o něčem dohaduje se svým tulíkem.

„Ne, já nic říkat nebudu,“ ohradil se nakonec nahlas, „je to, Plavíku, tvůj nápad, řekni ho ostatním sám, ať si nemyslí, že jsem tě k něčemu přinutil.“

Rafan postavil tulíka před sebe a ostatní na něj zvědavě upřeli zrak.

„Plavík zůstane u sirény,“ řekl tulík nahlas, „počká a pak vy rychle najít, nebo siréna a tulík najít vás.“

„Opravdu tulíka na dálku najdeš?“ ujišťovala se Hanka.

„Mezi námi je něco jako lanko,“ vysvětlil Rafan, „vycítíme místo svého pobytu.“

„To je dobře,“ přikývl Mojerana, „použití magie poblíž ostrova by nebylo žádoucí.“

„A neutopíš se?“ oslovil Plavíka Sam.

„Já dýchat jako ryba, voda žádný problém,“ prohlásil sebevědomě tulík.

„Má naše siréna nějaké jméno?“ zeptala se Hanka.

„Jmenuje se Omaula,“ odpověděl Tom, „půjdu jí vysvětlit, k čemu se chystáme.“

Tulík vyšplhal Rafanovi na rameno, na okamžik se k němu přitulil, a potom se rozběhl za Tomem. Rafan vzdychl a smutně se za oběma díval.

„Než se vrátíme na loď, měli bychom se najíst,“ vybídl je Mojerana. Vylovil z batohu placky, sýr a přidal čerstvě nakoupená rajčata. Rozložil porce na ubrousek, nakrájel sýr a kývl na děti, aby se obsloužily.

„Omaula má z Plavíka velikou radost a zdá se mnohem klidnější,“ oznámil Tom, když se vrátil.

Hned po jídle zamířili k lodi. Byli tak zaujati vlastními problémy, že pan Mojerana zapomněl kapitánovi říct o objevu, který děti udělaly ve skladu zásob.

Poté, co se vrátili poslední cestující, dal kapitán rozkaz k odplutí. Musel dávat pozor na ostatní lodě, protože nebyli sami, kdo ostrov opouštěl. Dál na moři se už plavidla rozptýlila a hladina kolem nich byla klidnější.

Děti si sbalily věci do zavazadel, aby byly připravené, ale pan Mojerana nespěchal. Rozhodl se začít až druhý den před večerí. Všichni mu nabídli k dispozici veškeré peníze a drahé kameny, které měli s sebou. Snad to bude stačit.

Hanka byla nervózní, ale Sam předvedl bravurní výkon. Celý ubrečený příběh za dědou do jídelny a předvedl hysterickou scénu. Hanka se Svátou to ještě vylepšili tím, že šli prohledat kajutu, jestli nejde o planý povyk. Ostatní pasažéři je sledovali se soucitným pohledem a Hance dalo hodně práce, aby potlačila vítězný výraz a působila zkroušeně. Uvědomovala si, že na Sama zkrátka nemá. Jeho herecké schopnosti naprosto přesvědčily ostatní, že jeho dědovi nezbyde nic jiného, než se s ním opravdu vrátit na Ostrov volby.

Pak se Mojerana vypravil za kapitánem a dlouho do večera se s ním domlouval. Jeho diplomatické schopnosti nakonec slavily úspěch.

Celá akce se uskutečnila za svítání. Kapitán jim nechal spustit člun, kam si vzali zavazadla, zásoby vody a vše potřebné, na co si vzpomněli. Tom dokonce přivlekl kbelík

s jablky. Rafan se Svátou se chopili vesel a za chvíli už pozorovali, jak se během rozbřesku Sépie zmenšuje a odplouvá směrem k Dubovníku bez nich.

„Jak poznáme, kde je magická bariéra?“ zajímal se Sam.

„Omaula to pozná,“ odpověděl mu Rafan, „počká na nás s Plavíkem na místě, kde je pro ni ještě bezpečno.“

„Za jak dlouho tam budeme?“ vyzvídal Tom.

„Když budete usilovně veslovat, tak dřív,“ zasmál se Rafan a šplouchl veslem tak, aby dvojčata pokropil mořskou vodou. Kluci prskali, ale protože ze svých míst do vody nedosáhli, aby kamarádovi oplatili stejnou mincí, zůstalo jen u slovního vyhrožování. Hanka se zasmála a uvědomila si, jak Rafan mistrně drobnou akcí uvolnil všeobecné napětí.

Střídali se u vesel a Rafan s Tomem hlídali směr. Jakmile začalo hřát slunce, docházelo ke střídání častěji a nakonec museli vytáhnout klobouky a čepice, aby jim sluneční paprsky nespálily obličej. Po půl dni všichni cítili otláčené dlaně a namožené svaly. Naštěstí byl vítr na jejich straně a nefoukal proti nim. Na chvíli zastavili, najedli se a neochotně usedli znovu k veslům.

„Už jsme celkem blízko,“ utěšoval je Rafan, který u vesel zůstával nejdéle. Hanka se pokusila použít magický zrak, ale nezahlédla ani stopu po nějaké magické bariéře. Přitom už museli být někde blízko ní.

„A jsme tady,“ pustil Rafan vesla a protáhl se. Skutečně! Z vody se vynořila hlava sirény a na ní seděl tulík. Radostně švitořil, po provaze, který mu Rafan hodil, se vyškrábal do lodi a nadšeně se vítal se svým lidským přítelem.

„Prý se máme zkusit vykoupat,“ tlumočil ostatním Rafan, „Plavík tvrdí, že je tu skvělá voda.“

„Já bych šel,“ začal se svlékat do trenek Sam.

„Klidně běžte všichni,“ usmál se Mojerana a připevnil jim k okraji lodi žebřík, aby jim usnadnil přístup k vodě.

Za chvíli se děti cákaly v moři. Jen Sváťa se držel poblíž žebříku, protože plavání stále ještě dostatečně neovládal. Namočení však bylo v horkém dni velice příjemné. Hanka se potápěla a litovala, že neumí sirénsky, aby si popovídala s jejich novou společnicí, která se s ladností sirénám vrozenou vznášela poblíž nich. Teprve pod vodou Hančin magický zrak konečně slavil úspěch. Kousek od nich uviděla vodu svázanou do podivné struktury. Tohle byl určitě začátek magické bariéry. Plavala se podívat blíž. Náhle ucítila zvláštní brnění a měla pocit, že upravená voda se k ní stahuje a začíná z ní vysávat energii podobně jako upíří cuc. Rychle se otočila a plavala zpět. Pak ji napadlo, zda by tu strukturu nemohla narušit. Vyplavala nejdřív nad hladinu, aby se nadechla, a potom se o to pokusila. Zjistila, že jen plýtvá silami. Strukturu sice narušila, ale okolní voda ji rychle začala obnovovat. Asi tu bylo stabilní magické pole, které vodu ovlivňovalo.

„Už toho nechte,“ zavolal na ně z lodi pan Mojerana, „a vylezte ven, ať se mi ve vodě nerozmočíte.“

Pomalu se nasoukali zpět do lodi. Oblékli se do suchého a uvelebili se na sedačky.

Mojerana každému hodil jablko a zbytek vsypal z kýble do batohu.

„Navrhuji vyzkoušet přesun sirény za bariéru. Nejsem tak magicky zdatný, abych odhalil pasti a problémy předem, takže bychom se všichni měli připravit na případné potíže. Není vyloučeno, že se budeme muset vrátit. Chcete o tom diskutovat? Teď je pravá chvíle...“ Muž se tázavě rozhlédl po dětech. „Ale v akci, jakmile zavelím k návratu, všichni bez odmluvy poslechnete. Je to jasné?“

„No jo, ale co když budeme mít jiný názor?“ zeptal se Sam.

„Právě proto o tom s vámi mluvím teď. I kdybyste si mysleli pravý opak, ve chvíli, kdy zavelím, bez zaváhání splníte můj příkaz! Vezměte to jako bojovou záležitost. Nejvyšší velitel musí být vždy jen jeden, aby nedošlo ke zmatku. Dnes jím budu já a ty poslechněš na slovo. Rozumíš mi?“

„Ano, dědo. Vlastně... Rozkaz, generále!“

„Dobrá. Ještě nějaké otázky?“

„Jak to provedeme?“ zajímal se Rafan.

„Zkusil bych tu malou vytáhnout do lodi a vzhledem k tomu, že nemáme nic lepšího, naplníme jí kbelík vodou. Ty a já si sedneme k veslům, Sváťa bude dohlížet na její životní funkce, Hanka se Samem ohlíďají, aby byla siréna v klidu a nevytila vodu, kdyby došlo na potíže, a Tom nám bude ukazovat směr a dávat pozor na okolí lodi.“

„A kdyby se něco zvrtno?“

„Budete mi hlásit vše, co vám bude připadat nezvyklé a divné. Já rozhodnu, co dál.“

„Měli bychom začít, za chvíli bude večer,“ ohlédla se Hanka po slunci, které se sunulo k západu.

„Také si myslím,“ přikývl Mojerana a poslal Toma, aby pozval sirénu k žebříku, kudy ji dostanou nahoru. Bylo to snadné. Rafan s Mojeranou ji do člunu vytáhli raz dva. Hanka se Svátou zatím nabrala do vědra vodu. Mořská dívka vypadala vyděšeně.

„K veslům a jedeme!“ zavelel Mojerana a loď se pohnula. Siréna zabořila hlavu do kýble a Sváťa cítil, jak se chvěje strachy a napětím. Hanka sledovala vodu ve vědru a vedle sebe měla další nádobu s mořskou vodou, kdyby bylo potřeba vědro doplnit. Přes sirénu hodila vlhkou pokrývku, aby jí neublížil horký vzduch. Nebylo už tak obrovské vedro jako v poledne, ale ona na něj nebyla zvyklá vůbec. Jak se dívala do rezervní nádoby, skoro automaticky zapojila i magický zrak. Všimla si, že se voda začíná spojovat do známé struk-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.